

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

44. ČÍSLO / XXVII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

3. LISTOPADU 2019

Z obsahu:

**O Skutcích apoštolů -
„nástroj, který jsem si
vyvolil“**

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 9. října 2019
na náměstí Sv. Petra
v Římě
- strana 2 -

**Blahoslavená
Františka d'Amboise**
Libor Rösner
- strana 4 -

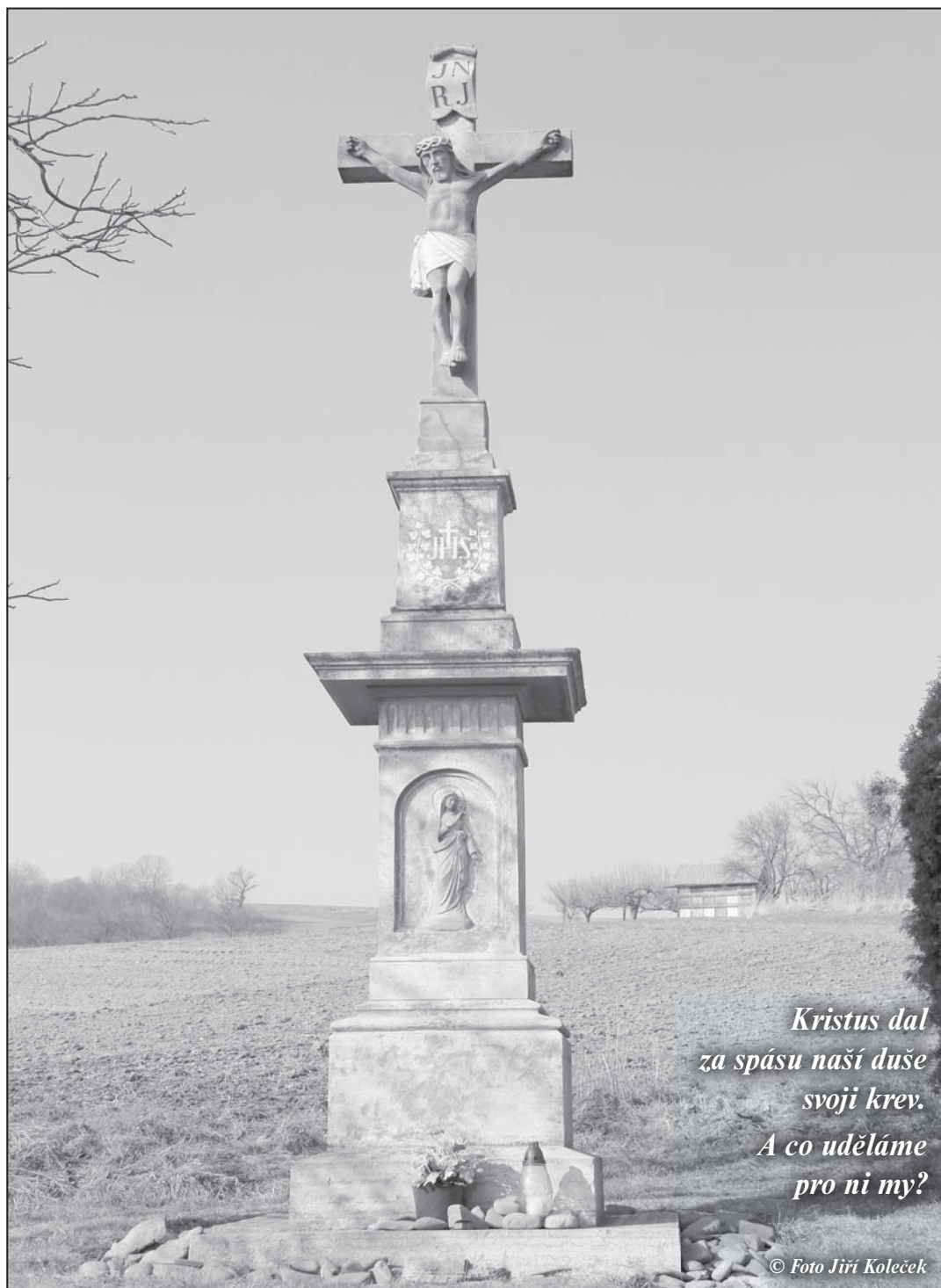
**Sto růží Panny Marie
pro rozjímání (2)**
P. Clemente
Arranz Enjuto
- strana 6 -

**„České nebe“ rozzáří Řím
i Břevnovský klášter**
- strana 7 -

**Katolická sexuální
morálka - ukazatel na
cestě ke štěstí**
- strana 8 -

**Horlivost pro Boží
království ho stravovala**
P. Paul-H. Schmidt
- strana 10 -

Život s Bohem (5)
Raoul Plus SJ
- strana 12 -

*Kristus dal
za spásu naší duše
svoji krev.
A co uděláme
pro ni my?*

© Foto Jiří Koleček

O Skutcích apoštolů – „nástroj, který jsem si vyvolil“ (Sk 9,3-6)

Katecheze papeže Františka při generální audienci
9. října 2019 na náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Počínaje ukamenováním Štěpána, objevuje se ve Skutcích apoštolů postava, která vedle Petra vystupuje nejčastěji a má nejpronikavější vliv: „mladý muž, který se jmenoval Šavel“ (Sk 7,58). Zpočátku je líčen

jako ten, kdo schvaloval Štěpánovu smrt a „pustošil křesťanskou obec“ (Sk 8,3); potom se však stane nástrojem, který je vyvolen, aby hlásal evangelium pohanům (srov. Sk 9,15; 22,21; 26,17).

Pověřen veleknězem se Šavel vydává hledat a zatýkat křesťany. Vy, kteří po-

chážete z národů, které prožily diktaturu, dobře chápete, co znamená vyhledávání a zatýkání. To dělal Šavel. A činil tak v přesvědčení, že slouží Zákonu Páně. Lukáš říká, že Šavel „soptil hněvem a hořel touhou zabít učedníky Páně“ (Sk 9,1). Byl v něm dech smrti, nikoli života.

Mladý Šavel je nesmlouvavý, to znamená nesmiřitelný vůči těm, kdo smýšlejí jinak než on, absolutizuje vlastní politickou či náboženskou identitu a redukuje druhého na potenciálního nepřítele, s nímž je nutno bojovat. U Šavla se náboženství proměnilo v ideologii, náboženskou ideologii, sociální ideologii, politickou

Pokračování na str. 5

Křesťané, známe svoji důstojnost? Snad ano, ale asi na ni zapomináme pro zaneprázdněnost všedními záležitostmi života nebo i z jiných příčin. Avšak právě v tom tkví ono jádro věci: místo abychom zapomínali, měli bychom se naopak snažit uvědomit si, kým jsme a že v každém okamžiku patříme Bohu Stvořiteli, Bohu Trojjedinému. Tomu Bohu, který je ochotný dát za naši duši to nejdražší – svoji krev. (str. 12–13) A patříme také přesvaté Panně Marii, Matce Božího Syna, která pro spásu lidského pokolení obětovala celý život bolesti. Naopak d'ábel nám nabízí, aby nás získal, celý svět, i když ten mu ve skutečnosti nepatří – kromě hříchu a veškerého zla není v něm původcem ničeho. Je to skutečný mistr lži a klamu... A co my? Co jsme ochotni obětovat za spásu své duše? Dobře uvažme, protože odpověď „nic“ by znamenala jednoduché dokončení rovnice: spása – výsledek je rovný nule... Krásně vystihla svatá Kateřina Sienská, jak proměňuje život člověka Ježíšova stékající krev: „Chci, aby mě tato krev provázela při každé mé práci.“ Odvážíme se to chtít i my?

Mohlo by nás hned napadnout, že je či bude snad nutné prolít vlastní krev. V našich podmínkách v tuto chvíli to není příliš pravděpodobné. Avšak v mnoha částech světa prolévá nemalý počet křesťanů svoji krev pro Ježíšovo jméno, pro spásu své duše. A jejich krev je

Editorial

pak oním pověstným semenem nových křesťanů... Tak i blahoslavená Františka d'Amboise (str. 4–5) si byla jasně vědoma obrovské hodnoty a užitku utrpení. Nicméně i ona věděla, že sama si umrtvováním ublížit, to není k prospěchu vlastnímu, natož pak službou druhým, a už vůbec to není ve shodě s Boží vůlí. Také to je třeba mít na paměti, jelikož i dnes jsou tací, kteří jdou až za hranici lidských možností v umrtvování, avšak bez Božího požehnání. Konečně, je to i proti pátému přikázání Desatera. A náš Stvořitel přece nechce, abychom se svévole ně ničili. Vždyť nás miluje tak, že si nás nikdy nezoškliví, a to právě proto, že nás stvořil – říká nám to dnešní první čtení z knihy Moudrosti. Ovšem je třeba počítat s tím, že pozemský život spočívá ve snášení křížů, a to i těch nejtěžších: když Bůh dá sílu k jejich nesení, pak je potřeba jediné – vzít je na svá ramena a následovat Ježíše. A dojde-li z Boží vůle k újmě na těle, ba i k prolití krve, pak jen tehdy má takové utrpení smysl, když je v pokoře odevzdáme Boží Prozíratelnosti.

Ale nemysleme hned na mučednickou smrt, oběť můžeme přinést svým způsobem také tím, že budeme i přes nepřízeň doby věrně žít podle přijaté víry, podle Božích příkazů. Ty nám byly dány z lás-

ky, aby nás chránily před naší pýchou a egoismem. Ostatně, touha po věrnosti je vložena do lidského srdce – o tom hovoří také text německého pomocného biskupa Mons. Dominika Schwaderlappa o katolické sexuální morálce. (str. 8–10) Při čtení tohoto textu se můžeme hlouběji zamyslet nejen nad smyslem a významem lidské sexuality, ale v mnoha směrech lze jednotlivé myšlenky delegovat i do jiných oblastí lidského života.

Uvádět víru ve skutek a hlásat ji až do krajnosti – to je poslání každého pokřtěného katolíka. To víme, stejně tak jako to, že vždy máme konat tam, kam nás povolává Bůh. Povzbuzením jsou nám pak příklady těch, jejichž působení zasáhlo širý svět. Mezi ně patří Alexander de Rhodes (str. 10–11), jehož oddanost šíření Božího království na tomto světě může svítit i v dnešní době jako maják pro cesty bouřlivými vodami zmateného světa. Mohli bychom říci, že stejně jako to říká o Panně Marii P. Clemente Arranz Enjuto (str. 6–7), i o něm platí, že uslyšel Boží hlas a okamžitě běžel, aby jej následoval.

Trojediný Bůh nás miluje tak, že obětoval pro naši spásu svoji krev. A nás zve k jedinému: abychom milovali jeho, jako on miluje nás. Od toho se vše ostatní odvíjí. Ne však milovat jen slovy, ale činy, celým srdcem, doopravdy. Rozhodneme se milovat Boha vážně, naplno?

Daniel Dehner

Vyprav se do Jericha a připoj se k těm, kteří očekávají Ježíšův příchod. Budeš se moci přesvědčit, jak dobré je zanechat na chvíli svých starostí, zájmů a zálib a jít vstříc Bohu, který přichází, protože nesmírně touží rozdávat své milosti.

Všimni si muže malé postavy, který pospíchá napřed. Je to vrchní celník Zacheus. Až dosud jediným jeho zájmem byly tučné zisky. Stačil si už nashromáždit pěkné jmění. Nedbal na to, že jím soukmenovci pohrdají jako veřejným hříšníkem a zaprodancem.

Zvěst o Ježíšovi však vyvolala jeho zájem a probudila jeho zvědavost. A dnes se dovídá, že půjde okolo. To je příležitost, která se už nemusí naskytnout. Zájem spatřit osobně tohoto divotvůrce jej zcela opanoval. A když se rozhodl, že chce Ježíše vidět, nespolehá na náhodu a bez ohledu na své postavení se jako malý chlapec vyšplhá na strom, odkud bude moci dobře vidět na kolemjdoucího Proroka.

Šťastní ti, kteří pocítili ve svém srdci touhu potkat se se Spasitelem, nebrání se jeho tichému pozvání a jsou ochotni vystoupit ze sebe, ze svého dosavadního světa a udělat něco pro to, aby ho mohli spatřit.

Kdykoliv se setkáváme s Ježíšem, překonává nakonec skutečnost všechno naše očekávání. Zacheus vylezl na strom, aby mohl Ježíše alespoň uvidět. Ale Ježíš se zastavuje právě u tohoto stromu, jako by do Jericha vstoupil především kvůli tomuto celníkovi: Jak mu na něm odedávna záleží, poznáváš z toho, že jej dobře zná a oslovuje jeho jménem: *Zachee, sestup rychle dolů. Dnes musím zůstat v tvém domě.* Zástup dělá s nevolí hříšníkovi místo, aby právě on mohl stanout Mistrovi tváří v tvář. Proživej spolu se Zacheem jeho náhlé překvapení. Zaplavuje ho nečekaná radost, úcta i zahanbení zároveň. Tento veřejný hříšník si pojednou zcela správně uvědomuje, že jeho dosavadní způsob života se nijak nesrovnává s počtou a pozorností, které se mu od Ježíše tak nečekaně dostává. S Ježíšem vstupuje

je k Zacheovi milost a láska, které působí radikální obrát v jeho smýšlení. Jeho srdce, které ještě včera bylo necitelné a bezohledně vypočítavé, se dokonce náhle otevírá vstříc potřebným a nuzným. Po-

znává nečekaně, že nejlepší způsob, jak napravit svůj hříšný život, je konat skutky bliženské lásky: *Pane, polovinu majetku dám chudým.* Ta druhá polovina poslouží k tomu, aby

nahradil škodu těm, které podvedl. Boží Syn svou mocí způsobil, že bude mít zálibu v konání dobra a jeho víra se bude projevovat skutky. Kdo z těch všech, kteří jsou toho svědky, mohl třeba jen pomyslet na to, že právě tu u toho celníka dojde k takové proměně?

Posuď ve světle tohoto obrácení, jak nespravedlivé bylo reptání a výtky, které byly slyšet kolem, když Ježíš vstupoval do celníkova domu. Neměli se naopak všichni radovat, že se stávají očitými svědky toho, jak se hříšníkovi dostává Boží milosti? Jenomže závist, domýšlivost a zatvrzelá nevráživost se s radostí nesnášejí. Vzpomeň si na to, kdykoliv pocítíš nelibost, protože se ti zdá, že se druhým dostává více přízně než tobě, kdykoliv se ti nelíbí, že Bůh jedná jinak, než jsi předpokládal.

Ježíš nevyhledává a nenavštěvuje ty, kteří si to předem nejvíce zasloužili, ale ty, kteří jej pro svou bídu nejvíce potřebují. Zvykej si proto dívat se na bližní jeho očima. Zatímco sousedé a spoluobčané vidí v Zacheovi jen opovrženého hříšníka, Ježíš v něm spatřuje syna svého miláčka Abraháma. Vyhledal ho, neboť přichází právě proto, aby zachraňoval všechno, co zahynulo. *On se smilovává, poněvadž všechno může, je shovívavý ke hříšným lidem, aby činili pokání.*

Kolik útěchy obsahují Ježíšova slova! Tvé pády, tvé zrady, útěky a nevděčnost nejenže Ježíše nezapuzují, ale dokonce ho k tobě přitahují. Žádná cesta není pro něho příliš dlouhá, aby se nakonec setkaly vaše pohledy a on ti mohl říct: *Pojď rychle dolů, musím zůstat v tvém domě!* Slyšíš dobře: musí! Uložil mu to jeho nebeský Otec, ukládá mu to jeho milující Srdce, naplněné milosrdenstvím.

Spasitelné setkání

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Syn člověka přišel,
aby spasil, co zahynulo.*

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 11,22–12,2

Pane, celý svět je před tebou jako prášek na vahách, jako kapka rosy, která zrána padá na zem. Ty však máš slitování se vším, protože můžeš všechno, a jsi shovívavý k hříšným lidem, aby dělali pokání. Vždyť ty miluješ všechno, co je, a nic si neošklivíš z toho, cos udělal, neboť kdybys něco nenáviděl, nestvořil bys to. Jak by něco mohlo trvat, kdybys to nechtěl, nebo se uchovat, kdybys to nepovolal k bytí? Ale ty máš na všechno ohled, poněvadž je to tvé, vládce, milující život, neboť tvůj nepomíjející duch je ve všem. Proto zbloudilé trestáš pohnutě a napomináš tím, že jim vyčítáš to, čím hřešili, aby zbavení své špatnosti věřili v tebe, Pane.

2. čtení – 2 Sol 1,11–2,2

Bez přestání se za vás modlíme, aby vás učinil náš Bůh hodnými dober, ke kterým vás povolal, a svou mocí zdokonalil, že budete mít vždycky zálibu v konání dobra, a vaše víra aby se projevovala skutky. Pak bude jméno našeho Pána Ježíše oslaveno skrze vás a vy budete oslaveni skrze něho podle milosti našeho Boha a Pána Ježíše Krista. Pokud jde o dobu, kdy přijde náš Pán Ježíš Kristus a kdy se my u něho shromáždíme, prosíme vás: nenechte si tak snadno poplést hlavu, či se dokonce polekat nějakým proroctvím nebo listem prý od nás poslaným, jako by ten den Páně měl už nastat.

Dokončení na str. 5

Nemůže mu v tom zabránit nikdo, leda ty sám. Ale měl bys tu odvalu? *Milosrdný a milostivý je Hospodin, shovívavý a plný lásky. Je dobrotivý ke všem a má soucit se všemi svými tvory.*⁽¹⁾

Rozmnož řady těch, kteří *chválí Pána a vypravují o slávě jeho království*⁽²⁾. Rychle si však také uvědom, co chceš rozdat a co je třeba *čtyřnásobně nahradit*, abys mohl dokořán otevřít svůj dům nebeskému Hostu.

Přijď, Pane Ježíši!⁽³⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Ž 145,8–9; ⁽²⁾ srov. Ž 145,10–11; ⁽³⁾ Zj 22,20

Blahoslavená Františka d'Amboise

Milovala Boha. Dokázala to svým životem. Když pak umírala, prohlásila, že odchází poznat, co to znamená milovat ho navěse.

Byla dcerou vikomta Ludvíka de d'Amboise a Marie z Rieux, narodila se 9. května 1427 na hradě Tours v západní Francii. Jako šlechtické dítě se stala předmětem sňatkové politiky svých rodičů a už v pouhých čtyřech letech byla zasnoubena s třináctiletým synem bretaňského vévody Petrem. Před dosažením dospělosti měla na Františčinu výchovu dohlížet její budoucí tchyně. Přechodné útočiště, jímž se dvůr vévody Jana VI. pro Františčinu rodinu v dobách stoleté války stal, se tak změnilo v trvalý domov.

Svatba se konala v roce 1442 a mladý pár přesídlil na hrad Guingamp. Zde spolu žili v ustavičném napětí. Petr byl typ žárliivce, od něhož by mohl brát lekce i Othello. Sledoval každé Františčině gesto adresované jeho druhým i dvořanům, na miskách vah své žárlivosti vážil každé její slovo, dělal jí často nepěkné scény. Došlo to tak daleko, že ji jednou v návalu vzteku surově zmlátil kvůli podezření, že mu byla nevěrná s jedním z panošů.

Františka se ze zranění dlouho léčila, ale nedávala přitom Petrovi najevo zášť nebo nelásku. V srdci, jež tyto negativní city neznalo, mu odpustila. Když pak šel Petr do sebe a kál se před ní, odpustila mu i přímo tváří v tvář.

Petr doopravdy litoval, začal se pod Františčiným vlivem pozvolna měnit a nahlížet na ni přece jen jinak. Začal jí dokonce osobně pomáhat v charitativní činnosti, které se ona věnovala už dlouho předtím, zakládal špitály a chudobince, vykonal nadto přísné pokání za minulé hříchy, které dosud neodčinil nebo odčinit „zapomínal“.

V roce 1450 zemřel krátce po Janu VI. nečekaně i Petrův starší bratr a on se tak stal novým bretaňským vévodou. Pro Františku to znamenalo možnost rozšířit své charitativní působení z okolí Guingampu na celou Bretaň. Stavěla leprosária, špitály, chudobince, z peněz svého muže a s jeho souhlasem sytila i hladové a napájela žíznivé. V Nantes založila klášter klarisek, tamtéž podporovala dominikánský

konvent a měla podíl na započeti kanonizačního procesu sv. Vincenta Ferrerského († 1419), k němuž chovala obzvláštní úctu. Určitě stojí za zmínku i její kroky v oblasti zákonodárství: položila základy pro právní pomoc lidem, kteří si ji jinak nemohli dovolit. V té době šlo o unikát, což ale nebránilo osvícencům Francouzské revoluce kasat se o tři a půl století později prohlášením, že jde o jejich vynález.

Šedem let „období blažené vévodkyně“, jak bretaňští poddaní tento krátký dějinný úsek nazvali, ukončila Petrova smrt.

Otázku, co dál, měla pro sebe Františka vyřešenou – chtěla se zasvětit Bohu. Francouzský král Ludvík XI. však s ní měl jiné plány. Bretaň patřila k nejmocnějším vévodstvím Francie a její ovdovělá bezdětná vévodkyně platila za skvělou partii. Ludvík ji chtěl provdat za Filipa Savojského, avšak Františka odmítla. Jednou, podruhé, potřetí. Aby vzala svůj osud z králových rukou, složila veřejně slib čistoty v domnění, že tato forma zaslíbení se Bohu Ludvíka zastaví. Marně. Do toho vedla trvalý soudní spor o dědictví, jež jí právem náleželo a z něhož chtěla podpořit klášter klarisek v Nantes.

Do něho také zamýšlela vstoupit, jenže trvajících nutnost čelit požadavkům samu

Blahoslavená Františka d'Amboise

Blahoslavená Františka d'Amboise

motného krále, jakož i povinnost řešit naléhavé záležitosti týkající se správy vévodství jí v tom zabránily. Po manželově skonu navázala velice úzký vztah s bl. Janem Sorethem, karmelitánským knězem, s jehož pomocí v roce 1463 založila v Bondonu u Vanes první klášter karmelitek ve Francii – vžil se pro něj označení klášter „Trois Marie“ čili „Tři Marie“. Sestry v něm žijící zpočátku pocházely z konventu založeného právě tímto neúnavným reformátorem Karmelu. Pět let nato pak do „Tří Marií“ vstoupila i vévodkyně Františka d'Amboise.

Zpočátku pečovala o nemocné v klášterní ošetrovně. Chtěla zapomenout na někdejší život na vrcholu společnosti, viděla se pouhou sestrou Františkou, služebnicí Páně, jak se nechala titulovat – „soeur Françoise, humble ancelle de Ihesu Crist“. Svůj náhled na sebe samu nezměnila ani po roce 1473, kdy byla zvolena představenou. Šest let poté byla vybrána za představenou nově zřízeného kláštera Les Couëts. Těto funkci se vzpírala, až poslušnost vůči papeži ji přiměla tuto odpovědnost přijmout.

Zvolení za převorku v klášteře Notre-Dame-des-Couëts nebylo náhodné – Františka vykazovala všechny atributy ideální matky představené: představené, která od svých podřízených hodně vyžaduje a je na ně přísná, matky, která je lidská, přístupná, má porozumění a osobní vztah ke svým dcerám. Patrně to byla ona, kdo zavedl do kláštera čtvrtý karmelitán-

ský slib – klauzuru, kterou nesměl pod trestem exkomunikace porušit nikdo, dokonce ani ženy. Sestry měly denně přijímat Eucharistii, což pramenilo z Františčinu mimořádné úcty k eucharistickému Kristu – dosud totiž mohly řeholnice přistupovat ke svatému přijímání toliko jednou za 14 dní. Její pevná ruka zabránila v řadách lescouětské karmelitánské rodiny rozšíření uvolněné renesanční morálky, která jinak prostupovala společnost, ba i mnoho řeholních komunit. „*Snažte se ze všech sil především milovat Pána,*“ kladla sestrám na srdce základní myšlenku své spirituality, stejně jako potřebu zachovávat mlčení, které je tolik prospěšné duši: „*Ústa máme jedna a jazyk v nich je uzavřen dvěma zdmi rtů. [...] A máme dvě uši, což znamená, že máme více poslouchat než mluvit. Z lásky a ke cti sv. řádu, který jsme zde zasadily, dávejte pozor na silentium, které je nutné k prospěšnému zachování našeho stavu.*“

Nemenší důraz kladla na poslušnost sester, na trpělivost a nutnost přijímat každodenní kříž – přijímat, nikoli vyhledávat, jakkoli uznávala, že je jeho nesení záslužné: „*Kdybyste věděly, jaké dobro a užitek přichází z utrpení, radovaly byste se z příležitosti k němu.*“ Přitom nabádala k umírněnosti v umrtvování s tím, že „*lépe možno sloužit, když je člověk zdravý, než když je nemocný. Onemocní-li svou vinou, dělejte si pro to výčitky svědomí.*“ Kříž byl pro ni neodmyslitelnou součástí lidského života, proto vyzývala své duchovní dcery, aby jej nesly s radostí v srdci a obětovaly ho Pánu s důvěrou v jeho pomoc, s důvěrou v to, že s ním, jedině s ním zvítězí. „*Nesmíme nikdy polevit ve svém snažení a dopustit, aby naše putování ustalo, musíme svá srdce bez přestání podrobovat disciplíně. Pokud odvrhneme jeden kříž, ten druhý, byť by byl těžší toho prvního, už odvrhnout nesmíme.*“

Dne 4. listopadu 1485 zemřela – údajně ve stavu extáze. „*Loučím se s vámi. Odcházejím, abych zakusila, co to znamená Boha milovat nadevše,*“ řekla prý svým spolusestrám. U jejího hrobu začalo prakticky ihned docházet k četným zázrakům. Některé z nich potvrdil spolu s heroičností Františčiných ctností 15. července 1863 papež Pius IX., když vévodkyni a poté řeholnici žijící v 15. století prohlásil za blahoslavenou.

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Evangelium - Lk 19,1-10

Ježíš vešel do Jericha a procházel jím. Byl tam jistý člověk, jmenoval se Zacheus. Byl to vrchní celník, velmi bohatý. Rád by uviděl Ježíše, jak vypadá, ale nemohl, protože tam bylo plno lidí a on byl malé postavy. Běžel napřed a vylezl na fíkovník, aby ho uviděl, protože tudy měl procházet. Když Ježíš přišel k tomu místu, podíval se nahoru a řekl mu: „Zachee, pojď rychle dolů: dnes musím zů-

stat v tvém domě.“ On rychle slezl dolů a s radostí ho přijal. Všichni, jakmile to uviděli, reptali a říkali: „Vešel jako host k hříšníkovi!“ Zacheus se zastavil a řekl Pánu: „Polovici svého majetku, Pane, dám chudým, a jestli jsem někoho o něco ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně!“ Ježíš mu řekl: „Dnes přišla do tohoto domu spása. Vždyť i on je potomek Abrahámův. Syn člověka přišel hledat a zachránit, co zahynulo.“

O Skutcích apoštolů - „nástroj, který jsem si vyvolil“ (Sk 9,3-6)

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

ideologii. Teprve potom, co je proměněn Kristem, bude učit, že opravdový zápas je veden „ne proti nějaké obyčejné lidské moci [...], ale proti těm, kdo mají svou říši tmy v tomto světě, proti zlým duchům“ (Ef 6,12). Bude učit, že boj nemá být veden proti lidem, nýbrž proti zlu, které podněcuje jejich skutky.

Šavlova rozhněvanost a konfliktnost každého nutí položit si otázku: Jak žiji svoji víru? Jdu *vsříc* druhým, anebo *proti* nim? Patřím do všeobecné církve (dobrých i zlých, všech), anebo vyznávám selektivní ideologii? Klaním se Bohu, nebo dogmatickým formulacím? Jaký je můj náboženský život? Činí mne vyznáváná víra v Boha přátelským, anebo nevraživým vůči těm, kdo jsou jiní než já?

Lukáš vypráví, že zatímco Šavel je zcela soustředěn na vymýcení křesťanské obce, Pán se v jeho stopách dotýká jeho srdce a obrací jej k sobě. Taková je Pánova metoda: dotýká se srdce. Vzkříšený se chápe iniciativy a cestou do Damašku se Šavlovi zjevuje. Tato událost je ve Skutcích apoštolů podána celkem třikrát (srov. Sk 9,3-19; 22,3-21; 26,4-23). Zdvojením „světla“ a „hlasu“, typickým pro božské zjevení, se Vzkříšený ukazuje Šavlovi a ptá se jej po důvodech jeho bratrovražedného běsnění: „Šavle, Šavle, proč mne pronásleduješ?“ (Sk 9,4) Vzkříšený zde plně zjevuje svoje existenciální sjednocení s těmi, kdo věří v něho. Úder proti členu církve je úderem proti samotnému Kristu! Také ti, kteří jsou ideology,

protože chtějí - v uvozovkách - „čistotu“ církve, zasazují úder Kristu.

Ježíšův hlas říká Šavlovi: „Jdi do města, tam ti bude řečeno, co máš dělat.“ (Sk 9,6) Když se však Šavel postavil na nohy, nic neviděl, oslepl. Ze silného, pánovitého a nezávislého muže se stal muž slabý, ubohý a odkázaný na druhé. „Záře Zmrtvýchvstalého jej oslepuje, a tak se také na povrchu vyjevuje, co bylo jeho vnitřní skutečností, jeho slepota k pravdě, ke světlu, kterým je Kristus.“ (Benedikt XVI., *Katecheze při generální audien-ci*, 3. září 2008)

Setkáním „těla s tělem“ mezi Šavlem a Zmrtvýchvstalým začíná proměna vyjevující Šavlova „osobní paschu“, jeho přechod ze smrti k životu. To, co dříve považoval za chloubu, je nyní „bezcenný brak“, který je třeba odložit, aby dosáhl pravého zisku, kterým je Kristus a život v Kristu (srov. Flp 3,7-8).

Pavel přijímá křest, který pro Šavla jako pro každého z nás znamená nový život a vede k novému pohledu na Boha, na sebe i na druhé, kteří se z nepřátel stávají bratry v Kristu.

Prosme Otce, aby tak jako Šavlovi dal i nám zakusit dopad svoji lásky, která jedině může z kamenného srdce učinit srdce z masa (srov. Ez 11,19), jež je schopno pojmout „v sobě to smýšlení, jaké měl Kristus Ježíš“ (Flp 2,5).

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikan
(Redakčně upraveno)

Sto růží Panny Marie pro rozjímání (2)

5. NAROZENÍ A DĚTSTVÍ PANNY MARIE

Jakou bychom měli radost, kdybychom znali rok a místo narození Panny Marie! Ale mimo evangelium máme jen stěží historické údaje o Marii, Matce Ježíše. O jejím narození a dětství můžeme mluvit jen s dohady.⁽¹⁾ Pouze apokryfy říkají krásné věci o dětství Panny Marie. Ale tohle všechno není ani vědecké, ani biblické. Lukáš vypráví o zvěstování, ale neříká nic o dětství. Svátý Pavel ze všech svých dopisů pouze v jednom odkazuje na Marii: „narozeného z ženy“ (Gal 4,4). Proč se nezmínil o jméně Panny Marie a neřekl nám něco více o Matce Ježíšově? Nám by se to líbilo takto:

Místo narození. Vypadá to, že se narodila v Nazaretě. Místo toho nám nejstarší tradice na Východě říkají, že se Maria narodila v Jeruzalémě, blízko chrámu, kde se v současnosti nachází bazilika svaté Anny.

Kdy se narodila Panna Maria? Víme, že se v Izraeli dívky vdávaly velmi mladé. Když se narodil Ježíš Kristus, měla by Maria mít kolem patnácti let, takže se už oslavilo dvoutisícileté výročí narození Panny Marie. Papež se na ně odvolával v roce 1985.

Rodiče Panny Marie. Bible nic neříká o jejich rodičích. Pouze jedna tradice, která má počátek ve 2. století, nám říká, že rodiče Panny Marie se jmenovali Jáchym a Anna. S těmito jmény je dnes slaví církev a křesťanský lid.

Jméno Panny Marie. Filologové a učenici poskytli mnoho interpretací na jméno Maria. Lukáš nazývá Pannu v hebrejském jazyce *Mirjam*. Jejím nevhodnějším překladem by bylo *hořké moře*. (Izraelité měli ve zvyku dávat svým dětem jméno, které nejlépe vyjadřovalo vzestupy a pády, charakter samotné doby, a v Ježíšově době bylo kvůli chudobě a otroctví hodně hořkosti a útlaku pod římským jhem.) Jini říkají, že jméno Maria znamená *vyšoké místo, kde Bůh bydlí*; a Cabodevilla⁽²⁾ Marii nazývá *jarní poezii*.

Pouze básníci dodali se svým lyrickým zápalem ticho, kterým Mariino dětství obklopují evangelia a celé Písmo. Tak i Lope de Vega⁽³⁾ zpívá o Marii:

*Zpívejte dnes, protože jste se narodili,
andělé, velká Paní,
a učte se od nynějška,
když se narodil Bůh.*

Veselte se a vzdávejte díky Bohu a Paní, neboť Panna Maria nám přinesla nepočítaně dobrého v Ježíši, bez ohledu na okolnosti jejího dětství.

6. PŘEDSTAVENÍ PANNY MARIE V CHRÁMĚ

Od narození Panny Marie až po zasnoubení s Josefem jsme nevěděli nic o naší Paní. Básníci a apokryfní evangelia se snažili zaplnit tyto dlouhé prostory biblického ticha vyprávěním a podrobnostmi plnými náboženských pocitů o tom, jaký by mohl být její život.

Církev již od velmi dávných časů oslavuje liturgický svátek Představení Panny Marie v chrámu⁽⁴⁾ dne 21. listopadu.

Pravděpodobně dětství a dospívání Panny Marie musely být – alespoň hluboko uvnitř srdce a života – něco jiného než u ostatních nazaretských děvčat. Apokryfní evangelisté říkají, že její rodiče, aby splnili slib, který udělali, představili Pannu Marii v chrámu. Tato skutečnost plná duchovního obsahu se odráží v mnoha obrazech a v křesťanské literatuře. Lope de Vega zpívá toto s plnou vírou a poetickým citěním:

*Řekni mi, že jsi šlo do chrámu,
krásné dítě,
jehož patnáct stupňů jste sami vystoupali:
co jsi v něm nabídl,
pro tolik slávy,
cudný život a duši,
slova a činy.*

Rychlost následovat Boží povolání. Kněz Ildefonso Rodríguez Villar řekl s velkou zbožností a důvěryhodností (jako velmi oddaný Panně Marii), že Maria učinila slib panenství ve třech letech, což krásně vyjadřují následující slova:

„Hleďte na panenskou dívku ve věku tří let, nezávisle na svých rodičích běží nahoru po schodech chrámu, aniž by se ohlédla, a obětovala se službě Boží ve svatyni. Jak spěchá Panna, aby se zasvětila Pánu! Nevšimne si ničeho ve svém útlém věku,

ve kterém jsou místa otce a zejména matky stále tak nezbytná. Nemyslí na bolest, kterou způsobí svým rodičům... Uslyšela Boží hlas a okamžitě běžela, aby ho následovala, čím dříve, tím lépe! Jakou lekcí horlivosti nám tato dívka dává!

Srovnajte se s ní a uvidíte, jestli takto sloužíte Pánu. Co děláte s inspirací a Božím povoláním?... Sledujete je s takovou rychlostí?... Kdy přijdeme k tomuto odloučení od všeho..., dokonce od sebe samotných..., od našeho způsobu vidění věcí..., od našeho vlastního názoru..., abychom jednali pouze tak, jak chce Bůh?“

7. ZASNOUBENÍ PANNY MARIE A SVATÉHO JOSEFA

To je složité téma pro přemýšlení. Biblické zdroje nám vypráví o opravdovém zasnoubení Panny Marie a svatého Josefa. Malíři projeví svou víru vynikajícími tahy štětce ve svých malbách. Básníci je vyjádřili krásnými a inspirativními básněmi. Pérez Lozano takto vyjadřuje Josefovy pocity:

*Miloval jsi ji, už když jsi ji viděl.
Snad u pramene.
A ty jsi naplnil formu starodávného rituálu.
Zeptal ses jejích rodičů,
byl jsi na námluvách?
Střelec na šachovnici, to je Bůh,
kdo bude hrát.*

Teologie se rozhoduje ve prospěch autentického manželství Marie a Josefa. Jaké byly v té době zvyky zasnub a oslavy svateb v Izraeli, jestli Marie složila slib panenství a kdy to udělala, a mnoho dalších otázek – to vše lze vidět v různých mariologických pojednáních.

Svátý Tomáš nám předkládá důvody, proč se Kristus narodil *vdané* ženě:

- Jeho společníci a nevěřící pak ztratili domnělý základ pro odmítnutí Krista a jeho kázání za předpokladu, že by se zdálo být zjevně nelegitimní jako jediné dítě.
- Osvobodil Marii od židovského trestu ukamenování a bránil ji před veškerou potupou.

V Marii, Panně a Matce je ctěno manželství i panenství a je symbolizována církev, která je – stejně jako Maria – také pannou a plodnou manželkou.

„České nebe“ rozzáří Řím i Břevnovský klášter

Hudba Hradní stráže a Policie ČR se účastní převážně protokolárních akcí, vítá státní návštěvy a významné hosty. V souvislosti s výročí kanonizace Anežky České se však toto hudební těleso ujme koncertů s názvem „České nebe“, kterými si připomeneme 30 let od znovunabytí svobody, a jimi bude doprovázet Národní pouť do Říma.

Autorem díla „České nebe“ je dirigent plk. Jan Zástěra. Jde o cyklus hudebních skladeb zasvěcených českým světčům a patronům. Každému z nich je věnována jedna kantáta, ve které je představen jeho životní příběh. Hudebním vrcholem po sérii vystoupení v předních českých a moravských chrámech pak bude koncert v Římě v rámci Národní pouti.

„Naše cesta do Říma je sama o sobě výjimečná a vyžaduje mimořádné přípravy,“ vysvětluje dirigent Zástěra. „Koncert v Lateránské bazilice, doprovod liturgie v Santa Maria Maggiore nebo u Sv. Petra a papežská audience, to jsou přece jenom velké výzvy. Naším

hlavním cílem je ale služba poutníkům, kteří se do Říma vydají v rámci Národní pouti. Se zpěváky a hudebníky chceme přispět ke kráse liturgie, která je jejím hlavním programem, ale zároveň nabídnout zajímavý koncert s tematickým obsahem,“ říká plk. Jan Zástěra.

Kdo se do Říma na Národní pouť nedostane, má jedinečnou příležitost vyslechnout si „České nebe“ 8. listopadu od

18.30 hodin v Břevnovském klášteře. Koncert pořádá „Cesta 121“ jako poděkování sv. Anežce České. Vstupné na koncert je dobrovolné a jeho výtěžek je určen na podporu této organizace, která pomáhá stárnoutím kněžím a kněžím v nouzi.

Národní pouť se koná od 11. do 13. listopadu 2019. Více o dalších koncertech se dočtete na www.ceskenebezari.cz.

Srdečně zveme na **slavnostní koncert ČESKÉ NEBE – cyklus kantát o našich národních patronech**, který se uskuteční **8. listopadu 2019 v 18.30 hodin v kostele sv. Markéty v břevnovském klášteře v Praze**. Účinkují: Hudba Hradní stráže a Policie ČR, sólistky Miroslava Časarová a Bronislava Smržová-Tomanová a pěvecký sbor. Dirigent plk. Jan Zástěra. Dobrovolným vstupným podpořte Cestu 121.

Mnozí malíři nebo také apokryfni evangelia představovali svatého Josefa jako starého muže nad osmdesát let; proto se svatý Josef při porodech často zjevuje jako starlec. Tato myšlenka měla po staletí velký úspěch ve světově ikonografii. To se však nezdá být nejrozměšší, protože by to vyvolalo účinek odlišného názoru od toho, co zamýšleli. Velký teolog Francisco Suárez (1548–1617) říká opak, když potvrdil, že „bylo nutné, aby Josef (když se oženil s Marií) byl v ideálním věku, aby zplodil, protože jinak by sláva a úcta Panny Marie nemohla být nezraněna pod jejím stínem“. Tak Rafael představuje při zasnoubení s půvabnou dívkou svatého Josefa s mladou mužnou postavou.

Podívejte se na poslušnost a učenlivost Panny Marie a její trvalé vedení Duchem.

8. SVATÝ JOSEF, MANŽEL PANNY MARIE

„A Jakub zplodil Josefa, manžela Marie, z níž se narodil Ježíš, který se nazývá Kristus.“ (Mt 1,16)

Nyní je čas věnovat se Josefovi, manželku Panny Marie. S ním lépe porozumíme Marii a Svatá rodina bude lépe zachycena.

Je normální věcí, že v rodokmenu evangelisty Matouše vstoupil život do Ježíše skrze Josefa. Mohli bychom říci: „Josef zplodil Mariina Ježíše.“ Ale není tomu tak. Podle Matoušova rodopisného schématu historie židovského lidu nebo řady generací vždy hráli hlavní roli muži, kro-

mě pěti případů, nekončí to však v Josefovi (v Davidově rodině), ale v Marii (srov. Mt 1,16).

Josef, „spravedlivý muž“, má uskutečnit velký úkol. Je povolán zásahem Prozřetelnosti, aby vykonával funkci Ježíšova otce a Mariina manžela. Jde o převzetí lidského, láskyplného, osobního a životně důležitého rodinného vztahu. Nejde jen o ochranu božského mateřství a jejího panenství, aby se Ježíš neobjevil jako dítě svobodné ženy a nebyl odmítnut veřejností, když vyhlásí Boží království. Bylo to mnohem víc než vykonávat pouze vnější misi právní ochrany.

Co by se stalo té Svaté rodině bez života spravedlivého člověka, Josefa, po jejím boku? Tajemství Boha v Marii má podporu, přístřeší a svobodu jednání v tomto prozřetelném a spravedlivém člověku, který žil pro Ježíše a Marii s nepřetržitou laskavostí a obětavostí. A Maria ho milovala tou nejposvátnější láskou, kterou může být milován manžel.

Básník Valdivielso (1565–1638) vložil do úst Panny Marie odpověď na Josefovy nabídky:

*A protože jsi Josef, můj drahý manžel,
vzácný příklad panictví,
víry a lásky slavného chrámu,
poctivosti a spravedlnosti jasně zrcadlo,*

*sloup mé cti, krásný azyl,
budu tvá služebnice, nehodná manželka,*

*která bude sloužit tvé velké důstojnosti, jak má,
napodobím tvou drahocennou ctnost.*

V křesťanském přikázání lásky je uvedena láska a milovat. Panna Maria milovala Boha nejen celým svým srdcem, ale také se nechala milovat Bohem, který ji obklopoval takovou prozřetelností a dal jí manžela, který se o ni staral a cudně ji miloval. Rozvíjíte schopnost lásky ve své dvojí dimenzi milování a necháte se milovat? Podívejte se také na svatého Josefa, velkolepý model lásky a pokorné služby Ježíši a Marii.

(Pokračování)

Zdroj: Clemente Arranz Enjuto:

Cien rostros de María para la contemplación. San Pablo, Madrid 1998.

Přeložila -hk- (Redakčně upraveno)

Poznámky:

(1) Doba od početí, přes narození, obětování Panny Marie v chrámu, až po zasnoubení se sv. Josefem je výstižně popsána v knize *Mystické město Boží*, I. díl – *Početí*, vydala Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2019. Tento životopis Matky Boží napsala podle zjevení a za vedení samotné Panny Marie služebnice Boží sestra Marie od Ježíše z Agredy (1602–1665), byl schválen šesti papeži. [pozn. red.]

(2) Španělský kněz a teolog (1928–2003). [pozn. red.]

(3) Španělský dramatik, básník a prozaik, studoval teologii a filosofii (1562–1635). [pozn. red.]

(4) Neboli také dnes častěji užívané Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě. [pozn. red.]

Katolická sexuální morálka – ukazatel na cestě ke štěstí

Překlad textu Mons. Dominika Schwaderlappa, pomocného biskupa arcidiecéze Kolín nad Rýnem, který vyšel na webových stránkách německého magazínu „Die Tagespost“

Katolická sexuální morálka – ukazatel na cestě ke štěstí

Dvanáct podstatných důvodů, proč se s klidem hlásit ke katolické sexuální morálce.

Málokteré jiné téma se tolik dotýká každého člověka jako téma sexuality. Sexualitou se vyznačuje každá žena a každý muž, je jim potěšením, nebo se jí obávají. Před sexualitou nemůžeme utéct a musíme se naučit k ní přistupovat. Je tématem citlivým, ale i zamlčovaným – a o tom se moc nemluví. Sexualita je na jedné straně doslova všudypřítomná: ve filmu, v televizi, v literatuře nebo na internetu. Na straně druhé bývá v osobních hovorech tabuizovaná. Studie vydaná nakladatelstvím Springer „*Wie ticken Jugendliche*“ z roku 2016 a studie o mládeži firmy Shell (2015) docházejí ke shodnému závěru: v hovoru na téma partnerský život a vztahy mluví o sexualitě jen málo lidí.

Církev v Německu si musí nechat líbit námitku, že v hlásání víry a v katechezi se o ní rovněž mlčí, obzvláště v kontaktu s mladými lidmi. Toto téma se stěží objeví v přípravě na biřmování. Například i tam, kde probíhá živá a aktivní práce s mládeží, je toto téma zpravidla obcházeno. A že je stále zmiňovaný rozpor mezi církevní naukou a reálným životem velice zjevný, nikoho nepřekvapuje.

Také během příprav takzvané „synodní cesty“ Německé biskupské konference a Ústředního výboru německých katolíků (*Zentralkomitee der Deutschen Katholiken*) byl konstatován tento rozpor a účastníci došli k závěru, že je třeba sexuální morálku církve „dále rozvíjet“, aby se přiblížila skutečnému životu člověka. Další rozvoj znamená stavět na stávajícím a prohlubovat existující. Z mnoha stran je ale požadován (například ve zveřejněném prohlášení profesora Schockenhoffa na jarním zasedání Německé biskupské konference v Lingen) nikoli další rozvoj, nýbrž změ-

na, řečeno otevřeně, průlom v té církevní nauce, která byla právě v posledních 50 letech hlásána.

Já naproti tomu mám za to, že církevní sexuální morálka je poklad. Nastihuje cestu pravé lásky skrze tělo i duši. Kdo našel lásku, našel štěstí. Ano, je to náročná cesta, ale je to cesta, která vede k naplnění. A naplnění je něco víc než uspokojení, které izoluje a zanechává jen prázdnotu. Ve skutečnosti naléhavě *potřebujeme reformu v oblasti sexuální morálky nikoli tím, že změníme učení, ale uchopíme ho jako poklad, který je třeba znovu ukázat*. K tomu uvádím dvanáct důvodů:

1. Přirozená touha po opravdovém vztahu

Zmíněné studie (Shell 2015 a Springer 2016) rovněž dokládají: Mladí lidé touží po opravdovém vztahu, který by měl být silný, krásný a výjimečný. Většina mladých lidí si pro svou budoucnost jako model přeje vztah v manželství, s dětmi ve vlastním domě nebo bytě. *Touha po věrnosti, jedinečnosti a spolehlivosti je vložena do lidského srdce*. Ve svém srdci ji najdeme. Vložil ji do nás Stvořitel, dal nám ji. Církevní učení ukazuje cestu, která vede k naplnění této skutečnosti skrze Boží milost, aby tato touha nezůstala nenaplněna.

2. NE jakékoli formě nepřátelství vůči tělu

Sexualita je úžasný Boží dar, skrze který si my lidé máme darovat lásku, která vytváří nový život. Toto poselství naší víry zároveň vyznává důstojnost lidského těla, které je neoddelitelnou součástí jedinečné lásky. Proti této výslovné ohleduplnosti k tělu se staví prakticky žitá nenávisť k tělu. *Sex oddělený od lásky a plodnosti se stává předmětem konzumu*, kde je člověk degradován na objekt vlastního uspokojení. Poselství církve zní: ANO tělu, ANO sexualitě – NE jakékoli formě nepřátelství k tělu.

3. Člověk – bytost mající tělo a duši

Na základě tohoto přesvědčení si církev váží tvorstva a chrání je. My lidé žijeme z podmínek, které jsme si neutvořili my sami. K nim patří i to, že jsme osobami, bytostmi s tělem a duší. Naše tělo se všemi schopnostmi a náš duch mají svůj význam. Na čistě biologické rovině slouží sexualita k předávání života. *My ale nejsme přece „biologie“ a tělo, nýbrž i duch. Sexualita je zároveň východiskem pro exkluzivní, zcela výjimečný vztah mezi mužem a ženou*. A ještě více: Stvořitel dává člověku zvláštním způsobem podíl na své tvůrčí schopnosti. *Lásku dvou lidí obdařil plodností a zajistil tak pokračování lidského rodu. Dvojí význam sexuality – láska a život – k sobě patří nedílně jako tělo a duše, které Stvořitel vetkal do svého tvorstva*. Pokud jde o smysl a cíl člověka, nemohou nám být nápomocné žádné lidské vědy. Předmětem jejich zkoumání totiž není „proč“, nýbrž „jak“. Humanitně vědecké poznatky mohou v mnohém napovědět, nikoli však v objevení smyslu a cíle lidského života.

4. Touha po lásce, která prostupuje vše

Láska, která prostupuje vše, není jen touhou člověka, ale i hlavním poselstvím Ježíše Krista a dar Spasitele v pravém slova smyslu. „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo (...) položí svůj život.“ (srov. Jan 15,13) To pro nás udělal Ježíš. Vydal se za nás, abychom i my mohli milovat, a sice naplno, s vydaností. *Tento Spasitelův dar zahrnuje a přináší vydanost muže a ženy sobě navzájem, která je smyslem manželského slibu*. Církevní učení nabízí jakousi navigaci k naplnění této touhy s pomocí Zmrtvýchvstalého.

5. Vnější projevy jako vyjádření srdce

Láska chce být autentická, opravdová a upřímná. Neupřímnost ničí charakter

a rozbíjí pravou lásku. O této opravdovosti církev učí: Míra lásky a vyjádření lásky musí být v souladu. Tělo má svou řeč. Intenzivní polibek je tedy jasným znamením, kterým říkáme: jsme pár a tento výraz něhy je jen náš. Ovšemže toto gesto není znamením trvalého a časově neomezeného svazku. *Intenzivním tělesným znamením lásky mezi mužem a ženou je pohlavní společenství. Bible pro tento akt používá sloveso „poznat“. Žena a muž se sobě navzájem zcela a výlučně odevzdávají, aby se poznali.* V určitém smyslu se dávají jeden druhému všanc. Tělo říká: „Daruji se ti zcela a bezvýhradně.“ Právě proto patří pohlavní spojení do manželství muže a ženy. Pokud by toto bylo sdělením těla, ale duch by říkal: „Mohu od tebe kdykoli odejít,“ pak je takové znamení neautentické, nepravé a neupřímné. Postoj ducha a tělesné gesto jsou v rozporu a lze to i cítit. Jak se asi cítí mladá žena, která do vztahu lásky dala vše, i tělesně, ale potom zůstane opuštěná? Ke kolika zraněním dochází! Nevěra a rozvod po sobě zanechávají zamklžené utrpení a zranění. Nezmění se na tomto pozadí v naprostý cynismus, když jedna pojišťovna na billboardech propaguje: „Milostný víkend? Odskočit si? Rodinné plánování? Nezáleží na tom, kde jsi, a na tom, co děláš, my se o tvé zdraví postaráme!“ – neskutečná banalizace něčeho tak velikého a nádherného!

6. Příkázání nás zprošťují egoismu a chrání před ním

Příkázání nejsou brzdou potěšení, jsou jakýmsi svodidlem. A že příkázání máme a musíme mít, za to může naše člověčenství: můžeme mít sebelepší úmysly a touhy, přesto se může stát, že se zachováme egoisticky a druhé využijeme. My, teologové, nazýváme tento jev dědičným hříchem. Podléháme pokušení, jsme chabí a slabí. Dokážeme se využít i zneužít navzájem. Říkáme „lásky“, a myslíme „sex“. *Církevní příkázání a pokyny nás chrání před naším egoismem.* K tomu je třeba připočítat, že naše city jsou velice nestálé. V jedné přednášce jsem slyšel toto konstatování: „Věrnost chrání lásku před zvlí citů.“ (Michaela Heremánová) Kdo o příkázáních nemluví a zamlčuje je, prokazuje člověku a jeho důstojnosti medvědí službu.

7. Ano dětem a společné plodnosti

Děti jsou vzácným Božím darem. „Ano“ dítěti znamená „ano“ účasti na Boží tvůrčí síle. Protože dítě je Božím darem, rodiče jsou povoláni, aby zodpovídali za počet dětí. Je to speciální výzva, která může i obtěžovat. *Láskavě snadné je použití antikoncepčních prostředků, aby byla plodnost dočasně nebo navždy manipulativně vyloučena. V žádném případě tím však není respektován dvojnásobný význam, který Stvořitel vložil do sexuality: předávat život a darovat lásku.* A navíc: Můžeme skutečně mluvit ještě o celkovém darování se navzájem, pokud fakticky říkáme: „Přijímám tě s výjimkou tvé plodnosti. Daruji se ti kromě své plodnosti?“ Přechodná zdrženlivost za účelem zábrany těhotenství tento význam nemanipuluje, nýbrž ho respektuje. Z úcty k němu prožívají manželé svou sexualitu.

Není o tom žádných pochyb: tato cesta zodpovědného rodičovství v úctě ke Stvořiteli je náročná, ale čím dál tím víc párů v církvi i mimo ni ji objevuje a žije. Jde o partnerskou cestu, kterou lze jít pouze společně. Vystačí si bez hormonů, chemie a gumy. Metoda přirozeného plánování rodičovství pomáhá nejen těhotenství zabránit, nýbrž o ně i usilovat. Lásky i plodnost jsou neustále ve vztahu propojeny.

8. Zdrženlivost není pauza v lásce

Zdrženlivost je důležitým stavebním kamenem lásky. Sexualita je pud, jehož vlastností je nutkavost. *Abychom řekli „ne“, musíme tedy použít větší sílu, než bychom řekli „ano“.* Sexualita jako ostatní vášně může nabírat na dynamice a vést k nadvládě nad námi. Už ne my ovládáme sexualitu, ale ona ovládá nás. Tím se přeměňuje ve svou odvrácenou tvář: je vším jiným než vyjádřením lásky a předáváním života. K nezbytným procesům učení každého člověka patří i říci „ne“ svým vášním a pudům, „krotit“ je. V manželském životě je tak jako tak mnoho situací, ve kterých je zdrženlivost požadována. Například v době nemoci nebo nutného několikátýdenního odloučení na služební cestě. Co se stane, když zdravotní situace na delší do-

bu znemožní pohlavní spojení? Měl by to být konec lásky? Nebo neposiluje naopak praktická zdrženlivost lásku? Jestliže láska není jenom sex, pak zdrženlivost v sexu není pauzou v lásce.

9. Mravní postoje jsou prokazovány v činech

Katolická sexuální morálka je otevřená a upřímná. Uskutečňuje se v týmu. Někteří teologové říkají, že plodnost sexuality lze v zásadě akceptovat, ale v jednotlivých případech by bylo možné ji i manipulací vyloučit. Podle této logiky bychom si však v zásadě mohli nárokovat pravdomluvnost, ale v jednotlivých případech bychom mohli zalhat. To je nejen v explicitním rozporu s církevní naukou, která takovouto „teologii“ vícekrát odmítla, odporuje to ale i zdravému rozumu. *Mravní postoje jsou prokazovány činy. Činy jsou lakmusovým papírkem pro postoje.*

10. Každý den se vydat na cestu

Rozpor mezi církevními příkázáními a životní realitou současných lidí je v oblasti sexuální morálky zjevný. To je pravda. Ale je to něco nezvyklého? V předvečer svého utrpení řekl Ježíš svým učedníkům: „Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás.“ (Jan 13,34) Když se upřímně podívám na svůj život, každý den prožívám rozpor mezi svým reálným životem a tímto Ježíšovým příkazem. *Evangelijní poselství nikdy není popisem reality lidského života, nýbrž je proroktím, motivací, povzbuzením a vytyčením cíle. Jde o to, každý den se vydat na cestu. Problémem není rozpor mezi mým životem a Ježíšovým příkazem, doporučením, nýbrž umět se s tímto rozporem popasovat, nevzdávat se, nereznovat. Být křesťanem znamená začínat každý den znovu.*

11. Mírou církve je Kristus

Církev nežije z lidské moudrosti a síly. Kdyby tomu tak bylo, brzy by zanikla. Žije z Ježíšova příslibu Ducha Svatého. On „vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl.“ (Jan 14,26) *Když církev učí, má se řídit podle Krista. Dokumenty učitelského úřadu církve nejsou diskusním příspěvkem, nýbrž skutečným hlásáním na základě Ježíšova*

mandátu. Nejde tu o lidskou moudrost, ale o moudrost Boží. Ta je pro nás a naše myšlení možná trochu nepohodlná. Ostatně, tak tomu bylo i pro apoštoly. Když Ježíš mluvil o nerozlučitelnosti manželství, lekli se a řekli: „Pak je lepší se neženit...“ (Mt 19,10) Hlásat s odvahou a radostí i „nepohodlné“ stránky Zjevení je trvalá, neměnná úloha církve.

12. Nikoli: „Ty bys měl“, nýbrž: „Ty jsi“

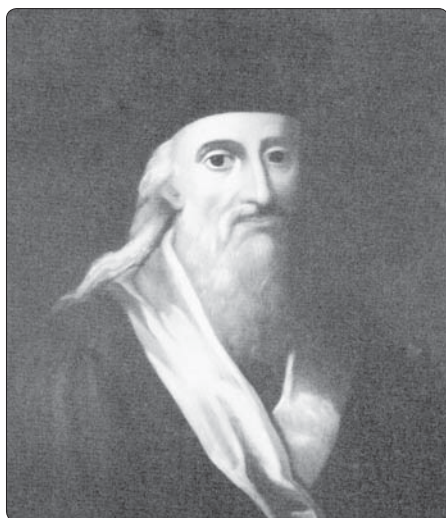
Poselství církve k sexualitě a lásce není především „Měl bys“, nýbrž „Ty jsi“. Bůh tě miluje, obdaroval tě. Nejprve dar, pak úloha. Víra požaduje, aby se stala viditelnou ve skutečích. A náš život je navíc proniknut a nesen laskavým Božím milosrdenstvím. Bůh ví o naší slabosti a podléhání pokušení. Ví, že často „je duch ochotný“, ale „tělo je slabé“ (srov. Mt 26,41). Nejde o perfekcionismus, nýbrž o milost, o vydání se na cestu, o spoléhání se na Krista, na jeho pomoc a náklonnost. *Jde však i o důvěru, že Bůh je milosrdným Otcem, který stále s otevřenou náručí čeká na svého syna, na svou dceru. Boží milosrdenství je větší, než si myslíme.* Je především záležitostí pastorace, aby dokázala toto milosrdenství zviditelnit a dát ho zakusit. Nesmíme také opustit lidi, jejichž životní styl odporuje tomu, co církev hlásá. Je zapotřebí otevřeného srdce a porozumění: žádné povýšené poučování, nýbrž láskyplné doprovázení a pravdivé zvěstování evangelia. V této souvislosti je téma homosexuality především pastorační výzvou. Právě v takových případech nesmíme člověka nechat samotného.

Církevní učení o sexualitě a lásce je opravdovým pokladem. Nemůžeme ho zakopat, nýbrž ukázat a zpřístupnit lidem. To je výzva a povinnost. Nemáme však žádný důvod k rezignaci, abychom poklad zakopali na poli a radostnou zvěst nechali zmutovat v bezvýznamný popis životních událostí. Svatý Jan Pavel II. nám ve svém díle „*Teologie těla*“ zanechal materiál, který nám pomůže, aby se cesta lásky, štěstí a plnosti znovu rozzářila.

Zdroj: www.cirkev.cz, 15. 10. 2019,
autorka článku Monika Klimentová
(Redakčně upraveno)

Horlivost pro Boží království ho stravovala

Přišel na svět ve staroslavném francouzském papežském městě Avignonu 15. března 1591. Raná léta malého Alexandra de Rhodes proběhla bez zvláštních událostí a ve vší tichosti. Z otcovy strany měl v žilách židovskou krev, jeho předkové přišli v 15. století ze Španělska. V nové vlasti se osvědčili. Alexandrův otec byl za zvláštní zásluhy povýšen do šlechtického stavu.

Alexander de Rhodes (1591–1660)

Už v útlém mládí pocítil Alexander povolání shora, aby šířil evangelium Ježíše Krista v dalekém Japonsku. Dne 14. dubna 1612 vstoupil tedy v Římě do noviciátu jezuitů, kde se setkal s kolínským Adamem Schallem (pozdějším slavným misionářem v Číně). Od té doby o Alexandrově životě nic nevíme. Na konci svého studia teologie vykonal pouť do Loreta. Zde svěřil svůj další život zcela Matce Boží. Sotva přišel zpátky do Říma, padlo rozhodnutí, že je určen pro misi do Japonska.

Dříve však než nastoupil na dlouhou cestu do východní Asie, vykonal znovu cestu do Loreta. Vědomě položil svoji budoucí práci pod ochranu Královny nebe.

V Lisabonu začala 25. března 1619 jeho „cesta bez návratu“. Před cestou tam vykonal poslední návštěvu svých rodičů v Avignonu, udělal krátkou odbočku do Lyonu, kde působil jeho bratr, který se ta-

ké stal jezuitou. Na Nový rok 1619 přišel při další cestě do Zaragozy. Toto místo se v té době považovalo za první mariánské poutní místo v Evropě. Tady, na břehu řeky Ebro, se měla zjevit Maria apoštolu Jakubovi (Staršímu), který zde konal misi. Cožpak není „Královnou apoštolů“?

Dne 4. dubna 1619 vyrazila loď v Lisabonu na moře. Průměrně 10 % lodí, které se tenkrát vydaly na cestu, se na cestě ztratilo. Šest jezuitských misionářů, kteří cestovali spolu, udělalo z lodí „plovoucí klášter“. Po 6 měsících a 5 dnech dosáhli po nesčetných obtížích svého prvního cíle, indického Goa, „nejkřesťanštějšího města Asie“, kde tři čtvrtiny obyvatel byli pokřtěni křesťané. Tady musel P. de Rhodes dva a půl roku setrvat. V Japonsku vypuklo tehdy velké pronásledování křesťanů, neměl té země nikdy dosáhnout. Bůh měl s Alexandrem de Rhodes jiný plán: měl se stát velkým misionářem a apoštolem Vietnamu.

V té době byl ještě dnešní Vietnam rozdělen do dvou království: Tonkin (Severní říše) a Kočinčina (Jižní říše). P. de Rhodes bylo dáno celkem devět let, rozdělených do šesti období, stále znovu přerušovaných rozmiškami a pronásledováním. Cizí misionář byl v roce 1645 dokonce odsouzen k smrti. Nebe však pomohlo znamením a zázrakem, misionář se nikdy necítil osamoceny. Napsal: „Od vzniku této církve (ve Vietnamu) četné zázraky přinesly úspěch. Mluvím o nespočetných zázracích. Protože opravdu byly početné, takže je naši katechisté už nemohli spočítat... Mluvím jenom o tom, co jsem viděl na vlastní oči. Mnozí slepí znovu prohlédli, dva mrtví byli vzkříšeni, 272 nemocných bylo uzdraveno...“

V době vietnamské misie nebyl zde ani jediný biskup, takže se nemohla konat žádná kněžská svěcení. Ale horlivých katechetů bylo přehojně. Tvořili pevné společenství. P. de Rhodes pro ně vytvořil jakýsi druh řeholních pravidel, podle nichž mohli žít, a nechal je skládat trojí sliby, nejprve na určitý čas, potom navždy. Toto originální sdružení se nazývalo „Domus Dei“

(Dům Boží). Podobná skupina, nazvaná „Milovnice kříže“, vznikla z žen teprve po odchodu P. de Rhodes. Také dnes je ještě ve vietnamské církvi nejpočetnějším společenstvím podobným řádu.

Počet křesťanů stále rostl. Každý rok posílal představený misionářů svoji zprávu do Říma. V roce úmrtí P. de Rhodes se počítalo ve Vietnamu na 300 000 pokřtěných křesťanů. „Domácí církve“ vyvíjely všechny možné aktivity, růženec se modlili všude, také na cestách.

Také v Malakka zanechal de Rhodes své stopy. Po deset dalších let byl představeným a profesorem kněžského semináře v čínském Macau. I když byl plně vytížen tímto úkolem, pokřtil také v této době okolo 1 000 Číňanů. Celkem strávil na jihu a východě Asie 31 let, jeho vlastní misijní poslání v Japonsku ale zůstalo navždy uzavřeno.

Z Evropy přinesl P. de Rhodes vzácnou relikvii, totiž „Vlas Mariin“. Ve všech nebezpečích se osvědčila, zvláště při plavbách na moři, když zuřily životu nebezpečné bouře. Tehdy svolával mocnou ochranu Mariinu, nikdy nadarmo. Tak tomu bylo i na jedné cestě z Manily do Macaa, když zuřil silný tajfun. Ve svých záznamech (*Divers voyages...*) popisuje, jak v takové bezvýchodné situaci spustil Vlas Matky Boží do moře, uvázaný na šňůře. Bouře okamžitě ustala. Sice zachráněn, cenná relikvie však odplula do dálky, když se šňůra přetrhla. Na její místo nastoupila jiná relikvie. Stalo se to takto:

V Jižní říši (Kočinčíně), v provincii Phu Yen, pokřtil P. de Rhodes v roce 1641 jednoho šestnáctiletého chlapce jménem Ondřej. Velice horlivý nový křesťan brzy vstoupil do „Domus Dei“ a stal se pro všechny věřící příkladem. Když byl zajat a přivlečen před soudce, odsoudili ho ke smrti. P. de Rhodes směl být přítomen jeho popravě, protože se ještě těšil přízni krále.

Misionář se ale postaral o důstojné pohřbení tohoto prvního mučedníka Kočinčíny. Nechal od trupu oddělit jeho hlavu, která se jako relikvie stala jeho stálým průvodcem. Nastoupila určitým způsobem na místo Vlasy Mariina. Když se dostal do tajfunu, dal misionář vystavit hlavu svého mučedníka na horní palubu lodi a modlil se loretánskou litanii. Bouře okamžitě přestala. „Zázrak! Zázrak!“ volali všichni. Tento vietnamský mučedník byl 5. břez-

na 2000 papežem Janem Pavlem II. blahorečen. Jeho hlava se dnes uchovává v římské generální kurii jezuitského řádu v Římě.

Nakonec ale musel P. de Rhodes po 31 letech neaktivnější misijní práce opustit svoji oblíbenou Asii. Nejenom že ho nově nepřátelsky naladěná vláda Vietnamu odsoudila k smrti, avšak také někteří křesťané a bratři nebyli spokojeni s jeho misijními metodami. Jeho zpáteční cesta trvala několik let. Cestou se všude se spolucestujícími zaplétal do náboženských rozporů. Odcestoval z Macaa 20. prosince 1645 a dorazil konečně do Říma 27. června 1649. V tehdejší hlavním perském městě Isfahánu udělal přestávku, aniž by tušil, že zde později ukončí svůj neklidný život. Předtím ale, než zamířil ke svému konečnému cíli, do Říma, udělal odbočku do Loreta, aby co nejvroucněji poděkoval Matce Boží za její mnohaletou ochranu. Napsal: „Tam, kde začaly všechny milostných cest, v poutním kostele v Loretu, tam jsem v radosti zanechal volný průchod slzám. Po několik dnů jsem děkoval své milé Panovnici, pak jsem se vydal na cestu do Říma...“

Ve Věčném městě přednesl všechny své žádosti a vysvětlil svým nadřízeným situaci ve Vietnamu. Ve Vatikánu naléhal na to, že tamější církve potřebuje bezpodminečně jednoho nebo více biskupů. Našel si čas, aby sepsal důležité spisy pro budoucí

asijské misionáře, kromě toho anamitsko-lusitánský latinský slovník. Pracoval dále na svém katechismu pro vietnamské uchažeče o křest, nikoliv formou otázek a odpovědí, ale bohatě vyzdobeným odpovídajícími objasňujícími obrazy.

Už dlouho P. de Rhodes přemýšlel o tom, jak by muselo vypadat písmo čitelné pro všechny Vietnamce. Použil latinská písmena a stal se tak vynálezcem dodnes platné vietnamské spisovné řeči.

P. de Rhodes cestoval z Říma dále do své francouzské vlasti. Tady vysvětlil církvi, a především vyššímu kléru, jak nutná je vlastní misijní kongregace pro Asii. Tak se sice nestal zakladatelem „Missions Entrangères de Paris“, ale určitě jejím vlivným poradcem, podporovatelem a provozovatelem. Tato společnost vysílala v následujících staletích většinu misionářů do jižní a východní Asie. Také oba první biskupové Vietnamu patřili k ní.

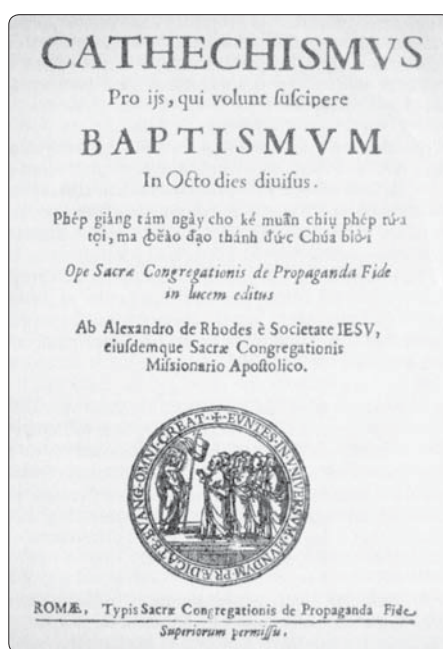
Asi po deseti letech pobytu v Evropě vyjel P. de Rhodes ještě jednou na vlastní misionářskou práci. Tentokrát ho poslali představení do Persie. V listopadu 1654 nastoupil v Marseille na loď, o rok později dosáhl svého cíle, perského hlavního města Isfahánu. Ve věku 64 let se musel naposledy učít jemu zcela neznámé řeči a zvyknout si na nové mravy. Brzy se ukázalo, že obyvatelé, většinou mohamedáni, nejsou vůbec tak otevření pro evangelium, jak byl misionář z východní a jižní Asie zvyklý. Jeho zdraví bylo narušené. Nemohl pracovat, nýbrž trpět. Dne 5. listopadu 1660 dotrpěl. Jeho umírání bylo „jako když svíce postupně uhasíná“.

V jeho vlasti brzy zapomněli na zemřelého zasloužilého misionáře. Ve Vietnamu se krátce nato rozpoutalo jedno z nekrutějších pronásledování křesťanů všech dob, asi 100 000 katolíků přišlo o život, některé prameny uvádějí dokonce 130 000 mučedníků.

Hrob misionáře pohřbeného v cizí zemi byl znovu objeven teprve v roce 1959 díky latinskému nápisu na něm.

Jak Ježíš už ve své době nahlédl, tak tomu bylo v životě P. de Rhodese a jeho vietnamských pomocníků: „Nezemřeli obilné zrno padlé do země, zůstává samo; zemřeli však, přináší mnohý užitek.“ (Jan 12,24)

Z Maria heute 6/2016 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)

Katechismus napsaný v latině a vietnamštině od Alexandra de Rhodes

Život s Bohem (5)

HLAVA IV.

ÚCTA DŮVĚRNOSTI S BOHEM

*Redempti ... pretioso sanguine. –
Vykoupení ... drahocennou krví.
(srov. 1 Petr 1,18–19)*

„Agnosce, o christiane, dignitatem tuam,“ zvolal svatý papež Lev Veliký. „Poznej, křesťane, svoji důstojnost.“

Naše cena je velká. A my to nevíme. Mučící bídou duchovního života je to, že člověk nemá dostatečné povědomí o své hodnotě. Kdybychom dokázali obdivovat, obdivovat sebe, byli bychom všichni svatí.

Velký je ten, za koho se Bůh obětoval celý.

Nezapomínejme na to.

Pochopme, k čemu nás to zavazuje.

Konejme podle toho.

* * *

V plánu a vůli Boha všichni jsme stvořeni, abychom byli **svatí**.

Nekonečno je v nás. Potkáš mnohé, kteří je považují za **nic**. Nepatří mezi ně. Chovej se k němu, jak zasluhuje. Stojí to za to.

Uspokojujeme se být „časovými“, ačkoliv máme nevyhnutelné určení být „věčnými“.

Máme plné ruce pokladů. Ne ruce, ale duši. Ani to netušíme. My ubozí křesťané! Takovou hodnotu máme a tak málo se ceníme!

Jak neocenitelný div je duše takového Vincence de Paul anebo faráře z Arsu, Ignáce z Loyoly, Františka z Assisi!

Také já jsem byl vykoupěn stejným penízem, za stejnou cenu: „*Magno pretio empti estis.*“⁽¹⁾

Jedna jediná věc je cenná: **naše duše**, nadpřirozené poklady obsažené v naší duši.

Mnozí jednu jedinou věc pokládají za bezcennou: svoji duši.

Anglická královna Alžběta obětovala svoji věčnost za 30 let panování.

Zdalipak se my často nezříkáme své věčnosti za mnohem méně?

Ezau předal své právo prvorozeného za mísu čočky. My prodáváme své jméno synů Božích za jednu myšlenku, přání, za perlový náhrdelník, za kousek chleba!

„Zneuctíváte mě pro pár hrstí ječmene,“ (Ez 13,19) říká Pán.

A jaké **radosti** z toho máme?

Hle, přiznání upřímné duše: „Děláme tak, jako bychom úmyslně chtěli vidět pouze po skutku, když je již pozdě. Jako bychom spěchali udělat nějakou hloupost, abychom ji potom mohli lépe litovat. Čekáme malé radosti, o nichž víme, že ani nemusí vždy přijít, a které v nás hned poté zanechají smutek, odpor... Raději bych chtěla být mrtvá!“

Srovnej radosti ve chvíli pokušení a radost po spáchání hříchu. A za toto **nic** jsme dali **všechno**.

„*Qui non accepit in vano animam suam.*“⁽²⁾ Jaká to slova! Marně přijmout. Marně, čili k ničemu. Přijmout marně, k ničemu poklad, kterým chtěl Bůh naplnit moji duši. Jeho život! Jaká to neblahá schopnost, promarnit touhu Boha, obět Ježíše Krista, jeho nesčetné dary!

Podlehnout zlému vnučnutí ve vážné věci... Copak je k tomu třeba mnoho?

Od této chvíle se budu modlit jinak větu Otčenáše: „Neuved' nás v pokušení!“

Bud'me ostražití! Nebe je s námi. Nebe je v nás. Ale my jsme na zemi. Chceme si zajistit svět **spásy**. Žijeme však ve světě pádu.

* * *

Zatratit se! Pronikněme strašlivou hrůzou těchto slov. Jaký konec! Přestat žít!

Kdyby **zatratit se** znamenalo jenom to, že naše bytost ztrácí bytí, sebe samu, kdyby to byl pouhý návrat do nicoty! Ale ne! Když jsme jednou dostali bytí, již není možné nám je odejmout. Jsme nezměnitelně odsouzeni k existenci. **Zatratit se** neznamená ztratit se sobě samému, oddělit se od sebe samého, avšak naopak, být přikován k sobě jako galejník a nadto ještě ocitnout se ve věčném „tváří v tvář“ s nepřestávající trýzní.

Promeditoval jsem již dostatečně, jaké strašné následky může mít moje **svoboda**? Já, který jsem předurčen pro lásku bez konce, v jase světla bez hranic, mohu dát přednost věčné noci ve věčné nenávisti!

Smrtný hřích... K jeho potrestání je třeba věčný trest. K jeho odpuštění? Smrt Boha...

Rozumíme, proč Pascal předkládal svému duchu, stíhanému velkými myšlenkami o nekonečnu, tuto látku k rozjímání: „Pochopit dosah slov **dobro** a **zlo**.“

Prodat všechny svoje božské poklady! Dobře! Ale když je na nich napsaná cena: „Kristus dal... **všechnu svoji krev**. Dejte více. Za méně nedám!“

Co je kdo ochotný dát za moji duši:

Ďábel? – Celý **svět**.

Kristus? – Všechnu svoji **krev**.

Maria? – Celý život **bolesti**.

Já? – **Nic**. Nestojím o ni.

Propláčení:

Ježíš na poušti. „Padni na kolena,“ říká mu ďábel. „Za tvoji duši ti dám všechny poklady světa. Chceš?“ Kristus zůstane vzpřímený. V Getsemanské zahradě: „Dej mi svoji krev,“ říká mu Otec, „já ti dám duše.“ Kristus padá na kolena.

V jednom boji žízňivý David zatouží po troše vody z cisterny v Betlémě. Dozvívá se, že tři muži vystavili své životy smrti, aby ji přinesli. „Nikdy,“ řekl, „nebudu pít z tak drahé vody. Myslel bych si, že piji krev těchto tří mužů.“

A my si tak málo ceníme „vodu, která prýští do života věčného“! I pro ni vystavil se Někdo utrpení a smrti, aby nám ji přiblížil na dosah.

Bůh tak draze za nás zaplatil! ...

Aby stvořil svět, stačilo mu otevřít ústa. Aby jej vykoupil, musel si dát otevřít ruce, nohy, bok. Pro stvoření stačilo jedno slovo, na vykoupění musel vydat i poslední vzdech. Pro stvoření zvuk svého hlasu, na vykoupění krev svých žil.

Když jsme přišli na svět, již jsme byli vykoupění. Proto nechápeme cenu vykoupění.

Představme si svět bez Krista. Potom více budeme milovat Ježíše Krista.

* * *

Copak si nemáme myslet, že Bůh více miloval „své syny“ než „svého Syna“; své syny, lidí než svého Syna, Boha, sobě rovného; své adoptované syny než svého Jednorozného; své syny bez lásky než svého Syna – Lásku? Copak nevydal jeho, aby vykoupil nás?

Údiv obyčejně vyvolává věc, kterou vidíme poprvé. Kříž začíná udivovat až tehdy, když jsme na něj hleděli stokrát.

Kdosi řekl: „Nepochopitelné utrpení!“ Skutečně, jak těžko snesitelné tajemství!

„*Proprio Filio suo non pepercit [Deus] sed pro nobis omnibus tradidit illum.*“ – [Bůh] „neušetřil svého vlastního Syna, ale vydal ho za nás všechny.“ (Řím 8,32)

Jak Bůh vlastně smýšlel? Milovat někoho, kdo je hoden lásky, ano. Avšak milovat *nic!*

Milovat toho, kdo odpovídá na naši lásku, to chápeme. Ale milovat někoho, kdo raní, zapírá, zrazuje, je nevděčný, zcela zapomíná, je zbabělý, nenávidí! ...

Bůh takto miluje. *Nemo tam Pater.* Ne, opravdu ne, nikdo není natolik Otcem.

Neměl si Bůh napřed představit, jací budeme, dříve než takto miloval? Taková láska se nedává naslepo.

Miloval. *Dilexit.* Znal nás, a přece nás tolik miloval. *Dilexit sic.* Nerozumím... Není třeba mi rozumět. Anebo spíše, je potřeba mi rozumět jenom jedno: v odpověď i já musím milovat. Milovat jako On a dát všechno: *sic dilexit, ut daret*⁽³⁾.

Slova svaté Kateřiny Sienské: „Ó nevyšlovná láska! Svoje vlastní tělo jsi vydal za kovadlinu, abys na ní zformoval naše duše.“⁽⁴⁾

Poslouchejme ty úderý kladivem... Zachyťme stékající krev... „Chci,“ říkala dále světice, „aby mě tato krev provázela při každé mé práci.“⁽⁵⁾

Také my žijme tak, abychom nikdy neztráceli z očí onu velkou *rudou skvrnu* na horizontu.

* * *

Poznání sebe samého bez poznání Boha může vést pouze k *zoufalství*. Poznání Boha v sobě vede nevyhnutelně k absolutní *důvěře*. Bůh nepodstoupil za nás tolik proto, aby potom tak lehce souhlasil s tím, že nás ztratí.

Minuta běží. Nepatří jen mně. Rovněž někdo jiný má na ni právo. Spasitel také za ni dal kus svého utrpení.

Minuty, jež jsou tak *drahé*, se takto nepromarnují.

Hovořím, směji se, pracuji... Každý můj úkon spojuje se skrze čas a prostor s po-

svátým úkonem Syna Božího, obětujícího před dvěma tisíci lety za mne svůj život.

Každé i nejmenší vnuknutí, každý i nejmenší popud, který nás nabádá stoupat anebo neupadnout, je zabarven krví Kříže.

Pán Ježíš ke svaté Anděle z Foligna a ke každému z nás: „Nemiloval jsem tě jen tak *pro zábavu*.“

Světice mohla odpovědět pouze takto: „A u mne je to právě naopak. Moje láska byla pouhá hra, pokrytectví, lež, afekt.“

Ona, světice! A my, co můžeme říci? Rozhodneme se milovat, milovat konečně *vážně?*

* * *

„Obviňovala jsem dále každý ze svých údů a pokračovala jsem v jejich žalostné historii.

Ježíš poslouchal všechno s velkou trpělivostí.

»Dcero moje, všechny atentáty, jež jsi spáchala na mně svým paráděním se nepřirozenými barvami, které jsi dávala na své líce, a protipřirozeným zkroucením svých vlasů, všechnu marnou pýchu, s níž ses ukazovala před lidmi a proti Bohu, to všechno jsem odpykal. Za všechny ty barvy a masti, jež zneuctily tvoji hlavu, moji hlavu tahali za bradu, vytrhávali mi z ní vlasy, popíchalí ji trny, bili rákoskou, zakrvavěli, vysmívali se jí, opovrhli jí, pohrdli jí až po korunování.

Barvila sis líce, abys je ukazovala mužům a žebrała o jejich přízeň. Buď klidná! Moji tvář místo toho pokryly plivance těchto ubožáků; byla znetvořena, opuchla od jejich úderů.

Zneužívala jsi svoje oči a hleděla jsi jimi nadarmo, dívala ses na škodlivé věci, aby ses těšila proti Bohu. Moje oči pro změnu zahalili; nejprve se topily v slzách, poté v mé krvi. Krev, stékající z mé hlavy je oslepovala.

Za zločiny tvých uší, které poslouchaly zbytečné a špatné řeči, uslyšel jsem falešná obvinění, urážky, zlořečení, výsměch, pošklebky, rozsudek smrti, vynesený nepravdivými soudci.

Oddávala ses požitku lakomství a dokonce jsi zneužívala i nápoje. Moje ústa

však vyschla od žízně, hladu a postu. Podali mi žluč a ocet.

Zlořečila jsi, pomlouvala, vysmívala se, rouhala ses, lhala až po křivou přísahu. Já jsem mlčel před soudci a křivými svědky a moje zavřené rty mě neospravedlňovaly.

Ani tvůj čich nebyl čistý; ještě si pamatuješ na radosti, které ti poskytovaly některé voňavky. Já jsem místo toho cítil odporný zápach plivanců.

Tvůj krk se vypínal zlostí, pýchou a žádostivostí. Můj šlehal a znetvořili pruty.

Za hřichy tvých ramenou moje ramena nesla tíhu kříže.

Za hřichy tvých paží a tvých rukou, o nichž dobře víš, co všechno dělaly, moje nohy probodli silnými hřebíky a přibíli na dřevo kříže.

Za hřichy tvého srdce moje srdce probodli kopím.

Za hřichy tvých nohou, za zbytečné tancování, za frivolní chůzi, za neúčinně vykonané cesty moje nohy přerazili a přibíli na kříž, ačkoliv je mohli jen přivázat. Namísto půvabných, módních sandálků byly pokryty krví.

Za hřichy celého tvého těla byl jsem přibit na kříž a hrozně zbičován.

Za odpykání tvého marnivého zdobení se byl jsem nahý vystaven očím všech.»

Takto promlouval Kristus. A dodal: »Nenajdeš hřichu, nemoci duše, ze které bych nebyl trpěl a nepřinesl lék.«⁽⁶⁾

(Pokračování)

Ze slovenského překladu

„Život s Bohem“

prof. Štefana Gregoroviče

původního titulu „Vivre avec Dieu“.

Vydal Posol Božského Srdca Ježíšova,

Tрнава 1948.

Český překlad -dd-

(Redakčně upraveno)

Poznámky:

(1) „Byli jste dobře koupeni.“ (srov. 1 Kor 6,20)

(2) Český ekumenický překlad: „Jeho duše nemíří k nicotnostem.“ (Ž 24,4) [pozn. překl.]

(3) Česky: *tak miloval, že dal.* (srov. Jan 3,16)

(4) Sv. Kateřina SIENSKÁ *Listy*, III.

(5) Sv. Kateřina SIENSKÁ *Listy*, II.

(6) Sv. Anděla Z FOLIGNA *Le livre des Vision et Instructions*, hl. XXXV.

Pondělí 4. 11. 2019

6:05 Pro vita mundi: Zdeněk Růžička **7:00** Trinidad a Tobago: Všichni vy žíznaví, pojďte **7:50** Klapka (109. díl): Klapka s Ing. Ľuborem Patschem **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V pohorách po horách (65. díl): Strážov – Strážovské vrchy **9:30** Mezi pražci (81. díl): Listopad 2019 **10:20** Portréty krajiny **10:45** Živě s Noe [L] **11:15** Přejeme si ... [P] **11:30** Mše svatá z Vatikánu za zemřelých kardinálů a biskupů [L] **12:50** A. Bruckner: Te Deum; C. Saint-Saëns: Requiem: Podzemní festival duchovní hudby 2014 **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Na pořadu rodina (6. díl): Povolání dětí **15:30** Po stopách apoštola Pavla (7. díl) **16:05** V souvislostech **16:25** Noční univerzita: P. Petr Šíkula – Víra a mladí **17:10** Harfa Noemova: J. B. Pergolesi: Stabat Mater Dolorosa **17:35** Terra Santa News: 30. 10. 2019 **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Mašinky (6. díl): O ubrečené mašince a borůvkových knedlíkách **18:40** Sedmihlásky (150. díl): A keď rano stanem **18:45** Rangers na Mohelnickém dostavníku 2014 (5. díl) **19:25** O kom, o čem: O Kostelcích aneb Kosteláci, Kostelané, Kosteletčáci a jejich setkávání **19:50** Přejeme si ... **20:05** K jádru věci: s Magdou Vašáryovou [L] **21:15** ARTBITR – Kulturní magazín (83. díl) **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Noemova pošta: říjen 2019 **23:45** Noční univerzita: Miriam Swaffield – Budete mými učedníky **0:30** Odkaz předků (1. díl): Lenešice **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 5. 11. 2019

6:05 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2018, 2. díl **6:45** V souvislostech **7:10** Pod lampou **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Jak si mě našel Antonín z Padovy **10:00** Muzikanti, hrajte **10:30** Noční univerzita: Miriam Swaffield – Budete mými učedníky **11:15** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Missio magazin: listopad 2019 **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Na pořadu rodina (7. díl): Samota jako příležitost **15:35** Pod ostravským nebem: Zastavení v ostravských sakrálních stavbách **16:05** Noemova pošta: říjen 2019 **17:35** Neboj se doplnout aneb Umění doprovázet (1. díl): O povolání ke službě **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Mašinky (7. díl): O trati, co vede kolem jezera **18:40** Sedmihlásky (150. díl): A keď rano stanem **18:45** Hermie a jeho přátelé: Milo, bezbožná kudlanka nábožná **19:20** V pohorách po horách (65. díl): Strážov – Strážovské vrchy **19:30** Zpravodajské Noeviny: 5. 11. 2019 [P] **19:50** Přejeme si ... **20:05** Buon giorno s Františkem [L] **21:00** Světlo pro Evropu (14. díl): Hoří Amazonie, ale hoří to i u nás... **21:10** Řeckokatolický magazín (218. díl) [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Maďarský hudební temperament: Svatováclavský hudební festival 2019 [P] **23:10** Zpravodajské Noeviny: 5. 11. 2019 **23:35** Přežil jsem holocaust: Svědectví Lud'ka Eliáše **0:40** Terra Santa News: 30. 10. 2019 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 6. 11. 2019

6:05 Pro vita mundi: Ondřej Prokop **6:45** Zpravodajské Noeviny: 5. 11. 2019 **7:10** Maďarský hudební temperament: Svatováclavský hudební festival 2019 **8:15** Noční univerzita: P. Petr Šíkula – Víra a mladí **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Ars Vaticana **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:30** Mwebare kwija – Klinika v buši **10:45** S NOACHEm po Izraeli **11:15** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Ars Vaticana **12:55** Hosté naší milí: Rožnovské slavnosti 2019 **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Na pořadu rodina (8. díl): Speciál – Ptejte se! **16:05** Zpravodajské Noeviny: 5. 11. 2019 **16:30** Irák – země světců a mučedníků

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRAV

- Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

16:55 K jádru věci: S Magdou Vašáryovou **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Mašinky (8. díl): O zloději, který okrádal mašinky **18:40** Sedmihlásky (150. díl): A keď rano stanem **18:45** Víra do kapsy **19:00** Harfa Noemova: Mladí talentovaní interpreti na Žofíně **19:30** Terra Santa News: 6. 11. 2019 [P] **19:50** Přejeme si ... **20:05** Adorace [L] **21:05** Neboj se doplnout aneb Umění doprovázet (2. díl): Nelze sloužit Bohu i mamonu **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Noční univerzita: P. Michal Zamkovský – Zůstaňte v mé lásce [P] **23:00** Generální audience papeže Františka **23:20** Po stopách apoštola Pavla (7. díl) **23:55** Večer chval (79. díl): Současné písně chval **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 7. 11. 2019

6:05 Pro vita mundi: František Xaver Thuri **6:45** O kom, o čem: O Kostelcích aneb Kosteláci, Kostelané, Kosteletčáci a jejich setkávání **7:10** Harfa Noemova: Mladí talentovaní interpreti na Žofíně **7:40** Filipíny – SILSILA – Ve spojení s Všemohoucím **8:15** Zpravodajské Noeviny: 5. 11. 2019 **8:35** Terra Santa News: 6. 11. 2019 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Světlo pro Evropu (14. díl): Hoří Amazonie, ale hoří to i u nás... **9:30** Ars Vaticana **9:40** Noemova pošta: říjen 2019 **11:15** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Mezi pražci (81. díl): Listopad 2019 **13:35** Generální audience papeže Františka **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Na pořadu rodina (9. díl): Cesta ke zralosti **15:30** Muzikanti, hrajte **16:05** Litevská mytologie: Svatováclavský hudební festival 2019 **17:40** Řeckokatolický magazín (218. díl) **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Mašinky (9. díl): O bludné výhybce **18:40** Sedmihlásky (150. díl): A keď rano stanem **18:45** V pohorách po horách (65. díl): Strážov – Strážovské vrchy **19:00** Večeře u Slováka: 32. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 7. 11. 2019 [P] **19:50** Přejeme si ... **20:05** Jak potkávat svět (73. díl): S Drahomírou Mičkovou [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Pod lampou [P] **0:15** Zpravodajské Noeviny: 7. 11. 2019 **0:35** Odkaz předků (1. díl): Lenešice **0:45** Bolívie – Být s naším lidem **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 8. 11. 2019

6:05 Zpravodajské Noeviny: 7. 11. 2019 **6:25** Pro vita mundi: Mgr. Dagmar Tisovská (1. díl) **7:05** Harfa Noemova: Mladí talentovaní interpreti na Žofíně **7:35** Po stopách apoštola Pavla (7. díl) **8:05** Noční univerzita: P. Michal Zamkovský – Zůstaňte v mé lásce **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** CampFest 2018 **10:10** K jádru věci: S Magdou Vašáryovou **11:15** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Rangers na Mohelnickém dostavníku 2014 (5. díl) **13:30** Neboj se doplnout aneb Umění doprovázet (2. díl): Nelze sloužit Bohu i mamonu **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Na pořadu rodina (10. díl): Prožívání církevního roku **15:30** O kom, o čem: O Kostelcích aneb Kosteláci, Kostelané, Kosteletčáci a jejich setkávání **16:00** Zpravodajské Noeviny: 7. 11. 2019

16:20 Hriňovský kostelík na Islandu **16:50** Buon giorno s Františkem **17:40** Česká věda [P] **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Mašinky (10. díl): O srnečce a panu železničáři Mrázkovi – 1. díl **18:40** Sedmihlásky (150. díl): A keď rano stanem **18:45** Missio magazin: Listopad 2019 **19:50** Přejeme si ... **20:05** Kulatý stůl: Sociální podnikání [L] **21:35** Živě s Noe [P] **22:15** V pohorách po horách (65. díl): Strážov – Strážovské vrchy **22:25** Večeře u Slováka: 32. neděle v mezidobí **22:55** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2018, 2. díl **23:45** Outdoor Films s Anetou a Jakubem Novákovými a Michalem Činčialou (83. díl): Jak se vhodně obléknout při sportu **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 9. 11. 2019

6:05 Pro vita mundi: Mgr. Dagmar Tisovská (2. díl) **6:55** Velehrad v době nesvobody **7:15** Skryté poklady: Christian **7:45** Kde končí Evropa I.: Balkán: Sarajevo, Bělehrad, Záhřeb **8:45** Guyanská Diana **9:10** Sedmihlásky (150. díl): A keď rano stanem **9:15** Hermie a jeho přátelé: Milo, bezbožná kudlanka nábožná **9:50** GOODWILLBOY III. (8. díl): Tuning **10:30** V posteli POD NEBESY (8. díl) **11:25** Zpravodajské Noeviny: 7. 11. 2019 **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Angelus Domini **12:10** Pod lampou **14:15** Terra Santa News: 6. 11. 2019 **14:35** Večeře u Slováka: 32. neděle v mezidobí **15:05** Neoblomný kardinál **16:00** Hrajeme si: Rožnovské slavnosti 2019 [P] **16:50** K jádru věci: S Magdou Vašáryovou **18:00** Po stopách Ježíše Krista (1. díl): Stalo se ... **18:30** Mašinky (10. díl): O srnečce a panu železničáři Mrázkovi – 1. díl **18:40** Sedmihlásky (150. díl): A keď rano stanem **18:45** Muzikanti, hrajte **19:15** Světlo pro Evropu (15. díl): 30 let svobody [P] **19:30** V souvislostech [P] **19:50** Přejeme si ... **20:05** Dobrodružství před kamerou (3. díl) [P] **21:10** V pohorách po horách (66. díl): Mosty u Jablunkova – Bílý Kříž, Moravské Beskydy **21:20** Bangladéš: Týdenní dopis lásky [P] **21:55** Živě s Noe **23:00** Cvrlikání (71. díl): AG Flek **0:10** Noční univerzita: P. Petr Šíkula – Víra a mladí **0:50** Rangers na Mohelnickém dostavníku 2014 (5. díl) **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 10. 11. 2019

6:05 Pro vita mundi: Mgr. Dagmar Tisovská (2. díl) **6:55** Život ve vztahu: Franz Kett a jeho pedagogika **7:35** ARTBITR – Kulturní magazín (83. díl) **7:50** Řeckokatolický magazín (218. díl) **8:10** O kom, o čem: O Kostelcích aneb Kosteláci, Kostelané, Kosteletčáci a jejich setkávání **8:35** Večeře u Slováka: 32. neděle v mezidobí **9:05** Jak potkávat svět (73. díl): s Drahomírou Mičkovou **10:30** Mše svatá z kostela sv. Martina: Petrovice u Karviné [L] **11:45** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Světlo pro Evropu (15. díl): 30 let svobody **12:50** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:35** Muzikanti, hrajte **14:05** Pohyby **14:50** Noční univerzita: P. Michal Zamkovský – Zůstaňte v mé lásce **15:45** Dobrodružství před kamerou (3. díl) **16:50** Živě s Noe **18:00** Sedmihlásky (155. díl): Zachodí slunce červene [P] **18:05** Animované biblické příběhy: Abrahám a Izák [P] **18:30** Harfa Noemova: Mladí talentovaní interpreti na Žofíně **18:55** Neboj se doplnout aneb Umění doprovázet (2. díl): Nelze sloužit Bohu i mamonu **19:20** Carol Ann Manzoni a dětský sbor z Oregonu: v kostele sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře **19:50** Přejeme si ... **20:05** Pro větší slávu: Skutečný příběh Kristiady **22:40** V souvislostech **23:00** Buon giorno s Františkem **23:55** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:15** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 4. 11. o 11:30 hod.: Svätá omša z Vatikánu

Priamy prenos svätej omše za zosnulých kardinálov, celebruje Svätý Otec František.

Utorok 5. 11. o 16:30 hod.:

V srdci Bolívie (dokument)

Obsiahly a do hĺbky smerujúci pohľad na súčasnú Bolíviu zo sociálneho a kresťanského uhla pohľadu.

Streda 6. 11. o 16:05 hod.: Eucharistické zázraky

Možno ste už počuli o obrátení známeho ateistického spisovateľa Andrého Frossarda. Stačil na to okamih pred Oltárnou sviatosťou. O tomto náhlom obrátení i o živote mystičky matky Yvonne Aimee vám porozprávame v ďalšom pokračovaní nášho seriálu.

Štvrtok 7. 11. o 18:35 hod.: Starý zákon (Noe)

Animované príbehy Starého zákona.

Piatok 8. 11. o 20:30 hod.: fa-TAL (Terchová)

Záznam z odkrývania ďalších vzácných talentov.

Sobota 9. 11. o 16:00 hod.: VOJTAŠŠÁK (dokument)

Dokumentárny film o Božom sluhovi spišskom biskupovi Jánovi Vojtaššákov, o jeho takmer 90ročnom živote a o hrdinskom znášaní kríža.

Nedeľa 10. 11. o 10:30 hod.: Svätá omša z Bratislavy

Priamy prenos z Katedrály sv. Martina pri príležitosti Svätomartinského trojdňa.

MUZEM ŠVÁBENICE U VÝŠKOVA

Každou sobotu, nedeľu a sviatky od 23. listopadu 2019 do 16. února 2020 jsou otevřeny výstavy:

Vlastivědné muzeum - výstavní síň: „Malované pranostiky na každý den v roce aneb od Vánoc do Vánoc“ - součástí této ojedinělé výstavy je přes 3 000 rýmovaných pranostik a kreseb světců a světic, kteří figurují v těchto ročních pranostikách.

Muzejní galerie betlémů: Stálá výstava již 1 690 betlémů vyrobených ze všech dostupných materiálů.

Kostelní muzeum: Stálá expozice umění z 18. a 19. století z pozůstatosti našeho kostela a fary.

Otevřeno je od 13 do 17 hodin. Vstupné dobrovolné - jste srdečně zváni!

BREVIÁŘ PRO LAIKY

2. - 9. LISTOPADU 2019

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 3. 11.		PO 4. 11.		ÚT 5. 11.		ST 6. 11.		ČT 7. 11.		PÁ 8. 11.		SO 9. 11.	
Antifona	1028	1148	1722	1941	1060	1181	1075	1197	1091	1214	1106	1230	1637	1854
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	785	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1029	1148	1723	1941	1061	1181	1076	1197	1091	1214	1107	1231	1638	1854
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1639	1855
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	813	914
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1724	1942	1065	1186	1079	1201	1095	1218	1111	1235	1639	1855
Antifona k Zach. kantiku	724	817	1724	1943	1065	1186	1080	1202	1095	1218	1111	1235	1639	1856
Prosby	1033	1153	1724	1943	1065	1186	1080	1202	1095	1219	1111	1236	1640	1856
Závěrečná modlitba	724	817	1585	1790	1065	1187	1080	1202	1096	1219	1112	1236	1640	1857
Modlitba během dne:														
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	792	890
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1641	1857
Závěrečná modlitba	724	817	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1640	1857
Nešpory:														
	SO 2. 11.													
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1727	1946	1071	1192	1085	1208	1101	1225	1117	1242
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1730	1949	1074	1195	1089	1212	1105	1229	1120	1246
Ant. ke kant. P. M.	723	816	724	817	1731	1950	1074	1196	1090	1212	1105	1229	1121	1246
Prosby	1028	1147	1043	1163	1731	1950	1074	1196	1090	1212	1105	1229	1121	1246
Záv. modlitba	724	817	724	817	1585	1790	1075	1196	1090	1213	1106	1230	1122	1247
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Nedeľa 3. 11. - 31. nedeľa

v mezidobí

1. čt.: Mdr 11,22-12,2

Ž 145(144),1-2.8-9.

10-11.13cd-14

Odp.: srov. 1 (*Budu velebít tvé jméno, můj Bože, králi.*)

2. čt.: 2 Sol 1,11-2,2

Ev.: Lk 19,1-10

Pondělí 4. 11. - památka

sv. Karla Boromejského

1. čt.: Řím 11,29-36

Ž 69(68),30-31.33-34.36-37

Odp.: 14c (*Vyslyš mě, Bože, ve své veliké lásce!*)

Ev.: Lk 14,12-14

Úterý 5. 11. - ferie

1. čt.: Řím 12,5-16a

Ž 131(130),1.2.3

Odp.: *Opatruj, Pane, mou duši ve svém pokoji!*

Ev.: Lk 14,15-24

Středa 6. 11. - ferie

1. čt.: Řím 13,8-10

Ž 112(111),1-2.4-5.9

Odp.: 5a (*Blaze muži, který se slitovává a půjčuje.*)

Nebo: *Aleluja.*

Ev.: Lk 14,25-33

Čtvrtek 7. 11. - ferie

1. čt.: Řím 14,7-12

Ž 27(26),1.4.13-14

Odp.: 13 (*Věřím, že uvidím blaho od Hospodina v zemi živých!*)

Ev.: Lk 15,1-10

Pátek 8. 11. - ferie

1. čt.: Řím 15,14-21

Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4

Odp.: srov. 2b (*Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.*)

Ev.: Lk 16,1-8

Sobota 9. 11. - svátek Posvěcení lateránské baziliky

1. čt.: Ez 47,1-2.8-9.12

nebo 1 Kor 3,9c-11.16-17

Ž 46(45),2-3.5-6.8-9

Odp.: 5 (*Proudy bystřin jsou k radosti Božímu městu,*

přesvatému stánku Nejvyššího.)

Ev.: Jan 2,13-22

30 LET OD SVATOŘEČENÍ ANEŽKY ČESKÉ

ZÁZRAKY KE KANONIZACI ČESKÝCH SVĚTCŮ

Univ. prof. PhDr. Jaroslav Němec

Před 30 lety, 12. listopadu 1989 byla v Římě svatořečena Anežka Česká. Tato historická událost, spojená s velkolepou národní poutí do Říma, předznamenala následný pád totalitního režimu v naší zemi. Netrvalo dlouho a již 21. května 1995 byli v Olomouci papežem Janem Pavlem II. svatořečeni Zdislava z Lemberka a kněz-mučedník Jan Sarkander. Profesor a římskokatolický kněz Jaroslav Němec (1932–2012) dal 20 let po Anežčině svatořečení vzniknout drobné publikaci, věnující se posledním třem novým světcům. V tomto pojednání autor shrnul hlavní požadavky ke kanonizaci: svatost života anebo mučednictví kandidátů a zázraky na jejich přímluvu. Spis obohacuje obrazová příloha a stručný dodatek o nových českých kauzách svatořečení, jak byl aktuální stav v roce 2009. Jde sice o útlou publikaci, avšak velmi fundovanou, jelikož Mons. Němec působil dlouhou dobu jako profesor v Itálii a Olomouci a jako ředitel tajného papežského archivu na Kongregaci pro svatořečení v Římě.

Jaroslav Němec

*Malice cyrilometodějská s. r. o.
Brož., A5,
64 stran + 20 stran barevných
obrazových příloh,
původní cena 99 Kč,
pro odběratele Světla
aktuální nabídka 20 Kč!*

PRO ŽIVOT Z VÍRY

ZTRÁTA A ZISK • PŘÍBĚH KONVERTITY
*John Henry Newman • Z angličtiny přeložila
Lucie Cekotová • Odpovědný redaktor
P. Štěpán Smolen • Redakční spolupráce
Kateřina Kutarňová a Milan Žonca •
Předmluva k českému vydání Petr Osolobě*

Ztráta a zisk je první knihou, již nedávno svatořečený John Henry Newman publikoval po svém obrácení ke katolictví. Na pozadí studentského života Oxfordu 40. let 19. století se zde odehrává intelektuální a duchovní dobrodružství v životě Charlese Redinga, mladého muže, který se chtěl vyhnout sporům, nedokázal však nejt za poznanou pravdou. Co všechno musí být člověk připraven ztratit, pokud nechce ztratit svou duši?
Hesperion, z. s. • Váz., přebal, 140x205 mm, 376 stran, 389 Kč

OTČENÁŠ

Tomáš Špidlík • Odpovědná redaktorka Anna Lexmaulová

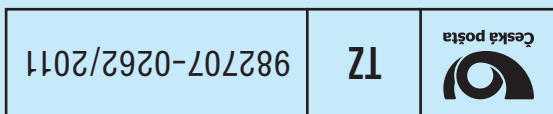
Když se chceme modlit, stále znovu opakujeme prosbu Ježíšových učedníků: „Pane, nauč nás modlit se.“ Stejně jako apoštolům Ježíš celé církvi dává modlitbu Otčenáš. Duši nesytí spousta vědomostí, ale vnitřní procítění a zakoušení pravdy. V Otčenáši najdeme podněty, které pomáhají upřímně a hluboce prožívat to, co je nejdůležitější v životě křesťana. V knížce je obsažena tradice dobře známého krátkého souhrnu veškeré dokonalosti. Proto se téma modlitby Otčenáš dobře hodí mj. k exercičnímu rozjímání. A tato knížka kardinála Tomáše Špidlíka (1919–2010) vznikla právě při jednom kurzu duchovních cvičení a byla vydána na přání jeho účastníků.

*Refugium Velehrad-Roma, s.r.o.
Brož., 110x180 mm, 164 stran, 160 Kč*

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

**Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**